

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Berxwedan

Aylık gazete – 15 Haziran 1995 – Sayı 184

Kürdistan devriminin basın tarihinin onurlu gazetesi

Berxwedan

Savaştı, kazandı, çoğaldı ve rolünü tamamladı!

Gazetemiz bu sayıdan sonra yayın yaşamına son verecek.

Berxwedan, öncesi olmakla birlikte, esas olarak 1985 yılının başından itibaren yayın yaşamına adım attı.

Bu bir ihtiyaçtı.

15 Ağustos 1984 Atılımı, günümüzdeki gelişme seviyesinin de gösterdiği gibi, sadece Kürdistan'da değil, Ortadoğu'da yeni bir tarihi başlatıyordu. Partimiz PKK bu atılımla birlikte ulusal kurtuluş mücadelemizi kesintisiz bir gelişme yoluna koyuyordu. Yani her şeyin bittiği denilen bir tarihte savaş başlıyordu. Düşman cephesinde olduğu gibi, dostlar tarafından da beklenmeyen bir çıkış gerçekleşiyordu.

Bu dönem zorlu bir süreçti. 15 Ağustos Atılımı sürdürülmek zorundaydı. Hiçbir şekilde geri adım atılamazdı. Böyle bir durumda, Kürdistan bir daha anılmayacak biçimde ezilecekti. Ama PKK, bu büyük çıkışın devamını getirdi, bugünkü zafer aşamasına ulaştırdı.

Bu atılıma, karşı-devrim cephesi elbette imha ve ezme taktiğiyle cevap verecekti. Bu bekleniyordu. Ama beklenmeyen ise dostların anlaşılmaz tavrıydı. Bu çıkış **"maceracılık"**, **"teröristlik"** vb. olarak değerlendiriliyordu. Böylece PKK her iki taraftan da kuşatılmaya çalışılıyor ve bu çıkışın kitleselleşmemesi için her türlü propaganda yapılıyordu.

Çünkü 15 Ağustos Atılımı, bin yılların statükosunu sarsma iddiasındaydı. Yerleşik gelenekler ve ölçüler hedefleniyordu. Yeni bir fikrin yeni bir eylemi gerçekleşiyordu. Bundan rahatsız olan herkes cephe alıyordu. Ve bütün karşıt kesimler açıklamalarında, gazete ve dergilerinde halkın kafasını karıştırıyor, 15 Ağustos Atılımı'na karşı güvensizlik geliştiriyorlardı.

Hedef PKK'yi yalnızlaştırmak ve ona başlattığı tarihsel süreçten geri adım attırmaktı. Bu dayatma kabul edilemezdi. Bunun sonunda imha vardı. Dolayısıyla her cepheden yüklenecekti PKK ve mutlaka başaracaktı.

Gazetemiz böyle bir hayati süreçte yayın yaşamına atıldı. Rolünü daha o

Devamı 3. sayfada

"BERXWEDAN yayın yaşamına son verirken, rolünü oynamıştır. Biriken beş-on gazeteye dönüşmüştür. Günlük olmuştur, bir sürü birlik gazetesi olmuştur, televizyon olmuştur; ajans olmuştur. Bundan sonra kendini daha da çoğaltmış, güçlendirmiş olarak diğer yayın alanlarında sürdürecektir..."

Başkan APO

Direniş kahramanlarımız

de bir haksızlık varsa ona karşı olmuştu. Yine hep haklıdan yana tavır almıştı.

Zorluklar, acılar, haksızlıklar, kötülükler O'nu Pazarcık'ın küçük isyancısı yapmıştı. Pazarcık'ın en zaptedilmez, yerleşik kural ve geleneklere boyun eğmez çocuğu yapmıştı. Günleri kendisine göre iyi olmayan her şeye karşı çıkmakla geçirmişti. Taviz vermemişti. Mademki her şey onu sıkmış ve zorlamış, o da bu her etmemişti.

15 yaşına bastığında İsviçre'de bulunan babasının yanına gitmişti. Burada ulusal kurtuluş mücadelesiyle yakından tanışmıştı. Aradığını bulmuştu. Onun çocukluğundan beri yaşadığı acımasızlıklara, insanı çıldırtan ortama karşı örgütlü olarak yürütülen mücadeleyi tam kendisine göre ve çekici bulmuştu. İnancı pekişmiş, güveni artmıştı. Yaşının küçüklüğüne bakmaksızın kendini mücadeleye katma kararına tereddütsüzce ulaşmıştı. Çevresi ve arkadaşlar, yaş küçüklüğünü göz önüne getirerek bir süre beklemesini ve acele etmemesini söylemişti. Ama dinlememişti. Kaldı ki, yaşadığı acımasızlıklar da onun küçüklüğüne bakmamıştı. Hep ezilmişti. Hep mutsuz olmuştu. Böyle bir ortamda yıpranmıştı. Hak etmediğini çok kısa sürede yaşamıştı. Buna karşı kin, nefret, öfke dolmuştu. Elinde değildi biraz daha sabretmek ve büyümek. Fırsat bulmuşken, intikam alma zamanı gelmişken bir an bile duramamıştı.

1993 yılında temel eğitime katılmıştı. Gencecik bir fidanken daha. İki aylık eğitim gördükten sonra **Berxwedan** gazetesinin çalışmalarına katılmıştı. Ağustos 1994 tarihine kadar Berxwedan'da kalmıştı. Hem emek harcamıştı, hem de büyümüştü. Kendisin de **"Devrimde gözlerimi açtım, burada büyüdüm"** demişti. Bu tarihten sonra yoğunlaşmış eğitime katılmıştı. Eğitim ardından, Aralık 1994 tarihinde YCK çalışmalarında görevlendirilmişti. Burada da Şubat 1995 tarihine kadar kalmış, hem YCK'nin dergisini Sterka Ciwan'ı çıkarmış, hem de Köln bölgesi YCK temsilciliğini yapmıştı.

1995 yılının Şubat ayı sonlarında direkt savaş cephesine gitti. Xankûrkê'de eğitim devresine katıldı. Yaklaşık bir ay sonra Türk özel savaş uçaklarının yaptığı bombalı saldırıda 4 arkadaşıyla birlikte şehit düştü.

Mazlum heval, çok genç yaşında çok erkenden şahadet tacını giydi. Ama O'nun büyük arzusu vardı. Vatanını doyasıya sevecek ve amansız savaşacaktı. Kürdistan baharında elde silah savaş cephelerinde düşmandan intikam alacaktı. Savaşarak büyüyecekti. Diğer Kürdistan çocuklarının kendisi gibi acılar ve zorluklar içinde boğulmaması için yeni bir dünyanın inşasına katılacaktı. Başardıkça yüzünden sempatik, cana yakın gülüşünü eksiltmeyecekti. Moralini üstün tutacak, hep çoşku dolu yaşayacaktı. Türkülerini daha içten ve gür sesle söyleyecekti. Başarılı çatışmalar sonrasında hevalleriyle halaylar çekecekti. Cennet Kürdistan'ın doğasında yeni ufuklara doğru yürüyüşlere katılacaktı.

Önünde koskoca gelecek vardı. Bu geleceğin başarıdan başarıya koşacak büyük askeri olmak için hazır ve açıktı. Düşmanın her türlü saldırısına karşı mevzilenme, taktik geliştirme ve zafer kazanmanın militanı olmaya adaydı. O'nu güçlü bir savaşçı olmaktan alıkoyacak, geriye çekecek hiçbir bağı yoktu.

Bunları Mazlum heval fiziki olarak yaşayamadı. Ama O'nun yüce şahadeti bu yaşanmayanların bin katını yaşatacaktır. Yeni Mazlumlar da **"Haydi gençler Kürdistan'a"** sloganı altında güneş ülkesine akın edecektir. Bunu bir kutsal görev bileceklerdir. Bunu Mazlum hevale bağlılığın vazgeçilmez bir gereği sayacaklardır.

Mazlum heval! Senin sarsılmaz inancının temsilcisi olacağımıza; seni her zaman yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Berxwedan çalışanları

"HAYDİ GENÇLER KÜRDİSTAN'A!"

sloganının Xankûrkê'de dalgalanan bayrağı

Adı, soyadı: **Hasan Kızıler**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Xankûrkê, 1 Nisan 1995**

Çocukluğunu acılar içinde geçirmişti. Ailevi sorunlardan dolayı aradığı, açlığını hissettiği şefkati, sevgiyi yaşayamamıştı. Mutsuzluğa daha küçük yaşta çarpmıştı. Yaralanmıştı. Ağlamıştı, sızlamıştı. Küçük gözleri yağmur gibi gözyaşı üretmişti. En doğal haklarından mahrum kalmıştı. Sevgi sıcaklığında ısınmamıştı. Böyle bir ortamdan yana şansı olmamıştı. Çok az zaman yüzü gülmüştü. Zorluklar adım adım takip etmiş, yolunu her etapta acılar kesmişti.

Büyüdükçe yüreğindeki isyan da büyümüştü. Yakasını bırakmayan sıkıntılara tepkisi kesinleşmişti. İyiye büyük dost olurken, kötüye amansız düşman kesilmişti. Kimseye hiçbir şey yapmamıştı. Öyle bir sorun, derdi de olmamıştı. Neredeyse her adımında kendisi haksızlığa uğramıştı. Nedendi? İsyanı bu haksızlığa karşı gelişmişti. Nerede şeyi reddetmişti. Uysallaşmamış, her şeye hemen ikna olmamıştı. Geleceği görmediği bu ortamı hiçe saymıştı. Ona bir şey vermeyen düzene deyim yerindeyse tükürmüştü. Varsa bir şeylerini de elinin tersiyle itmişti. Boşvermişti ne olacağı, nereye götüreceği belli olmayan yaşama.

Gerillayı ilk duyduğunda hemen ilgisi gelişmişti. Gerillanın başkalarının zorlukları ve acıları üstünde rahat yaşayan, hiç kimseye hiçbir umut vaat etmeyen, insana insanca yaşamı yasaklayan egemenlere karşı savaştığını bilmesi yetmişti ona. Bundan cesaret almıştı. Daha da isyancı kılmıştı onu. Yaşadığı mahalledeki karakodaki askerlere ve polislere tepkisi artmıştı. Gerillayı destekleyen sloganlar yazmıştı duvarlara. Etrafındaki arkadaşlara öncülük yapmıştı. Düşmanın özellikle Pazarcık alanında geliştirdiği özel savaşa karşı boyun eğmemiş, beyninin yıkanmasına izin vermemişti. Bu isyankar tavrından dolayı da birkaç kez polis karakoluna götürülmüştü. Dövülmesine ve tehdit edilmesine rağmen **"uslan"**mamıştı. Bildiğinden şaşmamıştı. Kendisine göre olmayanı kabul

Şimdi o, Kürdistan dağlarının doruklarında yüzünden eksilmeyen tebessümüyle abideleşen ölümsüz genç bir şahin olarak, inandığı, umut beslediği o büyük kurtuluş ve özgürlük gününe uçuyor. Bütün Kürt şahinlerine selam göndererek ve çağrı yaparak...

MAZLUM HEVALE BİN SELAM!

BERXWEDAN'DAN
Son kez

Savaştı, kazandı, çoğaldı ve rolünü tamamladı

Baştarafı 1. sayfada

zaman belirledi. Mevcut atılımın kesintisizliğini ve geleceğini hesaba katarak yayın çizgisini ve ilkelerini ortaya koydu. Ulusal kurtuluş mücadelemizin cephesel karakterini göz önüne getirdi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin

sesi olmayı önüne görev olarak koydu.

Bu dönemden sonra **Serxwebûn**'la birlikte ulusal kurtuluş mücadelemizin taviz vermeyen savunuculuğunu yaptı. Ulusal kurtuluşun basın cephesine güç kattı.

Kürdistan'da savaşın yoğunluk ve derinlik kazanması üzerine 1987 yılında 15 günlük yayına dönüştü. Gelişmeleri daha erkenden Kürdistan kitlesine ve kamuoyuna duyurdu.

Az sayıda çalışanla ve kendi imkanlarıyla en ilerisini yakalamaya çalıştı. Sesi olduğu ulusal kurtuluş mücadelemiz gibi; yerleşik, statükocu gazeteciliğin kalıplarına sığmadı. Dar gazeteciliği amaçlamadı. Gerçeklerin büyük savaşçılığını yaptı. Demagojiyle, kafa karıştırıcılıkla, göz boyamacılıkla, beyin uyuşturuculukla amansız çatışmalara girdi. İnsana layık olduğu değeri vermenin bir gereği olarak, onda özgür düşünme, özgür hareket etme ve başarmanın yolu üzerindeki karanlık perdeleri yırttı. İnsanın basından beklentilerine tam ve yerinde cevap olabilmek için gereken neyse onu yapmayı varlığının gerekçesi haline getirdi.

Bu yayın çizgisinden dolayı saygınlık kazandı. Okuyucu kitlesinin politikleşmesinde, militanlaşmasında, savaş ruhu kazanmasında rol oynadı. Bu görevini eksiksiz yerine getirmek için göz nurunu döktü. Okuyucunun beklentilerine cevap verdiği oranda rahatlamadı, tersine daha ileri bir adım atmak için yoğunlaştı ve gücüne yüklendi.

Özgür haberciliğin, gerçek yorumculuğun ilkesinden taviz vermemeyi, insana saygının gereği saydı. Her gelişmeyi olduğundan farklı yansıtmaya, klasik propaganda tarzına kaçmaya ihtiyaç duymadı. Büyük ve yoğun gerçekleri yapabildiğinden daha kavratıcı ve çarpıcı yansıtamamanın eziklığini duydu. 10 yılı aşkın süre boyunca, yani şimdiye kadar yayınlanan 184 sayısının hiçbirinde, **"güçlü çıkıyorum"** rehavetine kapılmadı. Kendinde bu hakkı görmedi. Halkımızın ve mücadelemizin gerçeğinden kopmadı. Bundan hareketle daha iyisi için özeleştiri silahının namlusuna kendisini sürekli hedef tuttu.

Kolektivizmin, toplumsallığın, sosyalistliğin, emeğin yeni ölçülerini geliştirdi. Kendi özgücüyle yayın yapmanın güçlü bir örneğini sergileyerek insanın her şeye güç yetirebileceğini kanıtladı. Burada PKK'nin sıfırdan, hatta sıfırın altından güç yaratabilme özelliğini esas aldı. Profesyonel gazetecilere dayanmadı. Yetiştirdiği insanla yayınını sürdürdü. Kendi kurumlaşmasını yaratarak, kişilere bağlanmadan ve hiçbir zaman güç yazıflığına uğramadan yayınını sürdürdü.

Bu anlamda demokrasinin, eşitliğin, özgürlüğün ve bağımsızlığın pratiğini sergiledi. Başkan APO'nun sosyalist kişilik için dile getirdiği bir deyimle, mülk olmadı, mülk edinmenin yollarını kapattı. Yayın yaşamı boyunca çok sayıda insanın emeğini buluşturdu, ortak güce dönüştürdü. Bünyesinde yer alanların aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelemizin her cephesinde militanlık yapabilmesini şart koştu. Bunu iyi bir gazete çalışanı olmanın ölçüsü olarak dayattı.

Bu gazetecilikte yeni bir ahlaktır. Sömürgeci-emperyalist sistemin basın-yayın yoluyla topluma dayattığı düşürücü, uyuşturucu, boyun eğmeci yaşam ve kişilik karşısında alternatif yaşam ve kişilik bilincinin yaygınlaştırılmasını hedefledi. Özgür insanın ahlakı ve dürüstlüğüyle çalışmalarını yürüttü. Yazdığı doğruların militanı, yaşayanı ve yaşatanı olmayı vazgeçilmez bir ilke olarak saydı. Günümüz dünyasında egemenlerin ve onların aleti durumundaki kesimlerin insanlığa karşı en büyük oyunu, doğruyu en çarpıcı bir şekilde söylem haline getirip basın-yayın yoluyla toplumda güvenilir bir imaj yaratarak, bu sayede perde arkasından insanlık dışı çıkarları uğruna her türlü çılgınlığını yürütmektir. Berxwedan bu oyunu da teşhir etti ve alternatif oldu. Doğruyu söylemenin ve yazmanın sahtekarın hakkı olmadığının mücadelesini verdi. Burada bir ayrıştırma geliştirdi. Karanlık kişiliklere aydınlığını doğrulttu. İkiyüzlülüğü suçüstü yakaladı. Herkesin hak ettiği yeri gösterdi.

Kendini tek başına bir gazete kurumu olarak ele almadı. Halkımızın ve insanlığın özgürlük talebinin bir savaş kurumu olarak örgütledi. Yazdıklarını yaşamayı basın ahlakı ve onuru saydı. Kutsal kurtuluş savaşına ne kadar hizmet ettiğini sürekli sorguladı. Çalışmalarını değerlendirirken, toplantılarını yaparken, bunu gündeminin birinci sırasına koydu. Her şeyin insanla kazanılacağına ve insanla kaybedileceğine inanarak kendine yön verdi.

Bu özelliklerinden dolayı bir tarafın takdirini toplarken, değer tarafı rahatsız etti. (Bunun nedenlerini biliyor ve anlıyoruz.) Saldırılara maruz kaldı. Değişik çevrelerin yanısıra, Alman devletinin de saldırılarına muhatap oldu. Bütün teknik malzemeleri gaspedildi ve yasaklandı. Bu saldırılar karşısında zayıflamak bir yana, daha da güçlendi. Daha da militanlaşarak yayınını sürdürmeyi, bu saldırılara cevap olmanın gereği saydı. Geri adım atmanın, kendini sınırlandırmanın, boyun eğmenin onursuzluk ve teslimiyet olduğunu sürekli sayfalarında işlediği için böyle bir tutuma girmesi beklenemezdi. Bu özgücün yenilmez ve durdurulamaz örneğiydi. Nitekim başkaları istediği, sadece koşullar elverişli olduğu için değil, Kürdistan halkının kurtuluş ve özgürlük mücadelesinin ihtiyacı sonucu yayına başlamıştı. Ayrıca Kürdistan halkının bir parçasıydı. Bu halkın susturulması bir yana, sesi her zamankinden kat be kat gür ve militanca çıkmıştı. Alman emperyalizmi tarafından yasaklanmasına rağmen zamanından bir an için bile gecikmemişti. Şuraya buraya bağlı olmadığından, bir yerde olmazsa diğer bir yerde yayınını sürdürmesi zor olmamıştı.

Tutuculuk, kapalılık sergilemedi. Geniş ama ilkeli bir çerçeve çizdi. Cephesel bir çizgi yayıncılığını benimseyerek, ilkeye ters düşmemek üzere, hizmet ve katkı sunmak isteyen herkese sayfalarını açtı. Değişmeyen, köhneyen dar görüşçülük anlayışına itibar etmedi. İlerleten ulusal ve uluslararası görüşün temsilciliğini yaparak, ne yaptığının bilincinde olarak ve kendine güvenerek kaygı duyma ihtiyacını hissetmedi.

Kısacası **Berxwedan,** Kürt basın-yayın tarihinde şanlı bir yer edindi. Bu tarihin bir parçası oldu. Birçok yönüyle değerlendirilecek özellikleri ve katkıları vardır. İleride tarihçiler bunu yazacaktır.

Berxwedan, yukarıda da belirttiğimiz gibi bir ihtiyaç üzerine yayınına başladı. Bugün artık rolünü tamamlamıştır. Doğrusu da budur. Önemli bir görevi omuzladı, bugüne kadar getirdi. Bir temel yarattı ve bunun üzerinde bir inşa gerçekleşti. Şimdi Kürt basın-yayın cephesi genişlemiştir. Halkımızın Yeni Politika'sı, Stêrka Ciwan'ı, Jina Serbilind'ı, Zülfikar'ı, Baweri'si, Denge Laleş'i, Ronahi'si, Rewşen'i, Welat'ı, Axina Welat'ı, Özgür Halk'ı, Ajans'ı, Med-TV'si ve daha başka birçok dergi ve bültenleri vardır. **Berxwedan,** halkımızın bu değerleri henüz ortaya çıkmadan önceki boşluğu başarıyla doldurdu. Bu görevi onurluca devrediyor. Nitekim sadece çıkmış olmak için çıkma gibi bir sorunu yoktur. Üstlendiği misyon bugün yeni basın-yayın değerlerimizde temsil ediliyorsa, bu onun kendi rolünü tamamladığını gösteriyor.

* * *

Değerli okurlarımız sizinle vedalaşmıyoruz. Beraberiz yine. 10 yılı aşkın süre devam eden birlikteliğimiz sona ermiyor. Değişik temsillerde devam ediyor. Sizlere en iyisini vermeye çalıştık. Bunun, hiç eksikliklerimiz olmadı, beklentilerinize tam cevap verdik anlamına gelmediğini de biliyoruz. Partimizin sıfırın altından ve bir mirasa dayanmadan çıkış yapması bir tartışmasız gerçek olarak bize de yansıdı. Herhangi bir mirasa dayanmadık. Gazetecilik bilgisi sıfır olanlarla başladık, her cephede olduğu gibi basın cephesinde de azmin ve iradenin her koşulda başarabileceğini kanıtladık.

Berxwedan, bütün değerlerimiz gibi şehitlerin gazetesi oldu. Asıl olarak onların kahramanlığından ve şahadetinden beslendi. Ona bizzat katkı sunan şehitleri de vardır. **Mine (Emel Çelebi)** yoldaş birkaç yılını verdi. **Proleter Celal (Hasan Ağdaş)** yoldaş bir yıla yakın süre katkı sundu. **Sabri (Şiho Dirlik)** yoldaş, kısa bir süre basın-yayın koordinatörü olarak emek verdi. **Ronahi (Bedriye Taş)** yoldaş, bir yıla yakın süreyle katkı sunarak sahiplik etti. En son 1 Nisan 1995 tarihinde Xankürkê'de TC'nin uçak saldırısında şehit düşen **Mazlum (Hasan Kızıler)** yoldaş bir yılı aşkın süre emek harcadı. Onlar **Berxwedan**'ın onuru oldular. **Berxwedan** böyle kahramanların, böyle militan Apocuların eseri olarak Kürdistan devrimi basın cephesi tarihinde yerini aldı. Siz okurlarımızın ve halkımızın katkıları da tartışmasızdır.

Bugüne kadar birlikte savaştık ve bugüne kadar geldik. Bundan sonra birlikteliğimizi daha da güçlendirecek ve nihai zaferi yakalayacağız.

Bugünü yakalamamızda tartışmasız katkı sahibi olan Başkan APO'yu, şehitlerimizi, gerillalarımızı, halkımızı ve dostlarımızı saygılarımızla selamlıyoruz.

GERİLLADAN GELİP GERİLLAYA GİDEN GAZETE

Selim Ferat

Beşbin sayfa Berxwedan. Beşbin sayfada yüzbinlerin ismi yazılı. Milyonların sloganları beşbin sayfanın başlıklarına kazılı. Kadınların adları büyük puntolara yansıdı. Kürdistan'da her yeni doğuşun sancıları konu yapıldı. Satır aralarında Kürtlerin çığlıkları vardı. Berxwedan geliştikçe, Berxwedan gazetesinin sayıları kabardı; çığlıklara sevinç eklendi. Yengiler yenilgileri sorguladı. Yoksullar baş sayfalarını süsledi. Bazen şiirler yazdı, ağıtlar dizdi. Manşetlerini gerilla süsledi. Halk platformuna dönüştüğünde, binlerce mektup kağıtlara işlendi. Avrupa'ya Diyarbakır'ı taşıdı. Bekaa'nın destanlaşan simalarını Paris'e, Berlin'e, Washington'a, Londra'ya tanıttı.

"Severek ve heyecan duyarak yazdığım tek yayın organı" diyorum, Berxwedan'dan arkadaşlar, 15 Haziran 1995 tarihinde son sayısının çıkacağını anlattıklarında. En azından üçbin sayfasını gözden geçiriyor, önemli başlıkları, haberleri, mektupları okuyorum. Bazen hüzün kaplıyor çehremi. Gülüyorum birçok durağında. Severek okuyorum yakın bulduğum yazıları. Tanıdığım yüzlerce dostun bakışlarını yorumlamaya çabalıyorum. Bir tepenin yamacındaki ağaçlığın önünde Berxwedan'ın görüntülediği 46 gerillayı sayabiliyorum. Dördü kadın gerilla. Başka bir sayıda 30'u aşkın kadın gerillanın görüntüsü var. Bir sayısında, kendisinden büyükçe silahı taşıyan gerillanın çocuğu **"Baz"**, saklandığı kayalığın arkasından gerillalara hitap eden Başkan Apo'yu izliyor.

30 Haziran 1989 tarihli Berxwedan gazetesinin 5. sayfasına baktığımda; önceden bir vesileyle sayfa arasına koymuş olabileceğim bir fotoğrafı görüyorum. Dehşet veren bir sahne görüntülenmiş. İki tahta göze çarpıyor. Onların üzerine bir ölü yatırılmış. Kim olduğunu bilmiyorum. Arkasına herhangi bir not düşülmemiş. Vücudu çürümeye yüz tutmuş gibi. Derisinin karın ve göğüs kesimlerinde darp izleri var. İşkence gördüğünü tahmin edebiliyorum. Her yanı çürümeye yüz tutmasına karşın, gözleri canlıymış gibi geliyor bana. Bir şeyler anlatmak istiyor izlenimini ediniyor insan. Dişlerini açık-seçik görebiliyorsunuz ve gülümsüyor gibi. Arka planda, yan yana duran iki kişinin ayakkabılarını ve bacaklarının dizden aşağısını tespit ediyorum. Sağdakinin ayakkabıları sivil. Soldaki kişinin ayakkabıları militer olanı andırıyor, pantolonu da öyle. Ölünün kolları karnının üzerinde, elleri üst üste konmuş. İlk planda, kafamdaki dehşet sahnesi belleğimden siliniyor. İlk defadır **"katledilmiş"** bir insanın ölü bedeninin sanki benimle konuştuğunu, bir anlamda bana umut verdiğini düşünebiliyorum. Bu satırları yazdığım şu an, bu fotoğrafa bakarak ve yazdıklarımı duyarak ve hissederek aktarıyorum. Ve hemen arkasından, olayın başka bir boyutunu düşünüyorum. Vahşeti! İlk kez, bir ölü canda bu kadar detay görebiliyorum. Ve ilk olarak bir ölü canda umut ışığı bulabiliyorum. O, bana güç veriyor. Kurşunlanmış, belki de çok ağır işkenceler görmüş, vücudunun yarısı morarmış bu cesedin bir Kürde ait olduğundan hareket ediyorum. İlginç bir tartışma başlatıyorum. Ve artık ölülerden kaçmayan bir topluma dönüştüğümüzü düşünüyorum. Ölülerimize yabancı değiliz. Berxwedan'ı duyarak ve Berxwedan gazetesini okuyarak ölülerden güç almaya alıştığımızı hissediyorum. İspatı da şu anda önümdeki ölü canla onu konuşturan benim.

Berxwedan sayfalarında yol alınca, yüzlerce yurtseverin mektuplarının Berxwedan'a cevapta önemlerini ve katedilen mesafede, Kürt halkının estetiği konusunda önemli ipuçları verdiğini düşünerek bazılarını not edip aktarıyorum:

"Sevdalıyız kavgaya, vatansız yaşamaya alışılmıyor!" (15 Mart 1989)

"Kürdistan'da Diyarbakır'da genç olmak", **"Stockholm'de ihanet federasyonu"** ve Mustafa Karasu, Ceyhan cezaevinden yazıyor: **"Diyarbakırlar olmasın!"** (30 Nisan 1989)

"Bir dünya istiyorum sizden; solmasın açarken güller" (15 Haziran 1989)

"Çatışmanın olmadığı gün yok" (Botan'dan bir yurtsever, 30 Haziran 1989)

"Berxwedan'a binlerce teşekkür" (15 Temmuz 1989)

"Kendimize sahip çıkmazsak, bize kim sahip çıkacak?", **"Batı Alman polisi neden bizi rahatsız ediyor?"** (31 Temmuz 1989)

"Sel olup taşmak istiyorum o kızıl şafağa" (15 Kasım 1990)

"Çocuklarımız Kürtlükleriyle gurur duyuyorlar", **"Selam tüm Berxwedan okuyucularına"** (15 Mart 1990)

" Bugün namus ve şeref günüdür" (15 Temmuz 1990)

"Lexe APO ez heyran" (Şırnak, 31 Mart 1991)

"Artık sahipsiz değiliz", **"PKK tüm ezilenlere kutlu olsun!"** (15 Aralık 1991)

Hemen sonra, hiçbir zaman unutamayacağımız manşetlerle karşılaşıyorum. İçerikleri belleklerimizde diri duran olayların başlıklarını not ediyorum:

"Botan'da savaş şiddetlendi" (15 Aralık 1988)

"Sürgüne karşı Kürt intifadası" (5000 Kürdistanlının Botan'da oturma eylemi)

"Yaşasın halk ayaklanmamız" (Cizre-Nusaybin, 27 Mart 1990)

"Gerilla halkı, halk gerillayı bağrına bastı" (31 Ocak 1992)

"Şırnak sizin olsun, dağlar bizimdir" (15 Eylül 1992)

"İşte PKK!" (15 Ağustos 1992)

"Bu kış şehirler sıcak olacak" (15 Aralık 1992)

"Bin yıllık özlem: Kürdistan Ulusal Meclisi" (15 Kasım 1992)

"Lozan'a şamar!" (Ulusal Meclis'le ilgili, Ocak 1993)

Sayfalarında olaylar var Berxwedan'ın. Nerede yenilgi, nerede yükseliş var, tümüne yer verilmiş. Bir sayfasında kahramanlıklar anlatılıyor, bir diğerinde ihanet teşhir ediliyor. Onlarca sayfada görüntülenen Kürdistanlılar var. Bazen de bir asker veya bir generalin görüntüsüyle karşılaşırsanız bile, altındaki yazıyı okuduktan sonra bu görüntünün hiç de hayra alamet olmadığını anlamakta gecikmezsiniz. Tüm bunların bir kesitini birlikte izleyelim:

Berxwedan, 31 Ocak 1988 tarihli sayısında; **"Kurdistan Press TC'yle zımni bağlar kurmuyor mu?"** sorusunu yöneltiyor. Cevabını da veriyor. Bu cevap 6 yıl sonra **"Kurdistan Press"**'in Editörü Orhan Kotan tarafından, kendisinin **"Kurdistan Press"**'in devamı olarak adlandırdığı, İstanbul'da yayınlanan **"Realite"** gazetesinde teyit ediliyor. Bu gazete TC'yle zımni değil, açık bağlar kuruyor. **"Realite"**, Türk generallerinin dikte ettirdikleri bir başlığı 1. sayısının arka sayfasına geçiyor: **"PKK Genel Sekreteri ve merkez karar organlarına 60 milyonluk bir çağrı: Koşulsuz, tek taraflı, süresiz ateşkes!"** Berxwedan'ın teşhisi doğru çıkıyor. Ve Perinçek'in 1978'lerdeki 45 milyonluk Türkiye halkı, Orhan Kotan'ın 60 milyonluk **"Haydi Türkiye"** halkı oluveriyor. Berxwedan, **"Kürdistan Press"**'in isabetli tarifini de yapıyor: **"Arada sıkışan tabansızlığın sızlanışı."**

"Adım adım Kürdistan" serisi **"Çolamerg"** (Hakkari)'in tanıtımıyla 15 Mayıs 1988'de başlıyor. Aynı sayıda, **"2000'e Doğru"** dergisiyle ilgili bir saptama var: **"Şu açık bir gerçektir ki, bu devlet ve onun kapitalist düzeni bu kadar yaşamış ve şimdi ayakta durabiliyorsa, bu icazetli solculuğa, bu devlet solculuğuna çok şey borçludur."** Bu tez, ispatını buluyor. Perinçek, illegal bir ajan olarak kalmaktan vazgeçip, generallerle birlikte devlete yakın olmayı tercih ediyor. Selahattin Erdem, **"2000'e Doğru"**yu 31 Temmuz 1988 tarihli sayısında tarif ediyor: **"2000'e Doğru'nun dayandığı miras teslimiyet ve ihbarcılıktır."**

Berxwedan müjdeliyor. Kürdistanlıların okuyup sevindikleri, rahatladıkları ve yükseldikleri olayları haber eden müjdeler:

"Diyarbakır celladı Binbaşı Oktay Yıldıran ölümle cezalandırıldı" (31 Ekim 1988)

"Pakistan halkı bir uçağın infilak etmesi sonucu ölen diktatör Ziya Ül Hak'tan kurtuldu" (Yanında Kenan Evren ve Ül Hak'ın birlikte görüntülerine yer verilmiş.) Altına düşülen yazıda: **Diktatörlerin dostluğu ve sonları aynı"** (31 Ekim 1988)

Berxwedan, Almanya tarihinin en kapsamlı davasını, **"Düsseldorf Davası"**'nı kitlelere ulaştırmada yoğun çaba sarfediyor:

"Ellerimi kelepçeye, ayaklarımı prangaya vuruyorlar" (A. Haydar Kaytan, 15 Nisan 1989)

"PKK davası başladı." Kimlik tesbiti yapılırken:

Meral Kıdır: **"Ben özgür insanlık cumhuriyetinin bir neferiyim ve PKK'liyim"**

Selahattin Erdem: **"Ben PKK üyesiyim ve Kürdistan ulusal kurtuluş cephesinin doğal bir neferiyim, sizin gücünüz TC faşizmini yaşatmaya yetmeyecektir."**

A. Haydar Kaytan: **"İsmim önemli değil, ben bir özgürlük savaşçısı, PKK'nin üyesi ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bir neferiyim"** diyorlar (31 Ekim 1989)

Sakine Cansız, Amasya cezaevinden Berxwedan'a **"Ya çok devrimcilik, ya da çok tükeniş. Bizde orta yol yoktur"** (30 Haziran 1989) mesajını iletirken, Köln'deki ERNK taraftarları, Berxwedan'da şu tesbiti yapıyorlar: **"Batı Almanya'da yeni bir Diyarbakır yaratılacak"**

1987 Eylül'ünde 15 günlük periyodik yayına başlayan Berxwedan, dünyadaki diğer halkların tarihlerine, kavgalarına yer veriyor. İki ayrı dünyanın ilerici kavgalarını, Kürt kavgasına yakınlaştıran Berxwedan: **"118. doğum gününde proletarya ve ezilen halkların öncüsü Lenin"** (15 Mayıs 1988) başlığı, sosyalist dünyanın doğmasında etkin olan önderlerden birine sayfalarında yer verirken, 15 Temmuz 1989 tarihli sayısında; **"200. yılında Fransız burjuva demokratik devrimi"** başlığı altında, **"Yakın arkadaşı Danton'u ve diğer bazılarını giyotine gönderen Roberspierre, bu kez hizmet ettiği burjuvazi tarafından kendisi giyotine gönderildi"** notunu düşerek, burjuvazinin en ileri karakolunda savaşan, **"Eşitlik-Kardeşlik-Özgürlük"** kavramlarını yoğuran usta bir şahsiyetin dramını yazıyor. Sonra, genç bir devrimi selamlıyor Berxwedan: **"Nikaragua devrimi 10. yaşında!"** (31 Temmuz 1989)

HABERLER VE İNSANLAR

M. Emin Yavuz şehit düştüğünde annesi, haber ediyor: **"Oğlumla gurur duyuyoruz"** diyor. (28 Şubat 1988) Kamer Genç Almanya'ya geldiğinde, bu **"TC'nin piyonunu... yurtseverler teşhir etti"** (30 Kasım 1990) haberini okuyorsunuz başka bir sayfada. Osman Sebri, PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'la görüşmesinde, Kürt ağa ve beylerini kastederek: **"Mesela deve çok büyüktür, fakat eşeğin kuyruğuna bağlanıp çekiliyor. Bunlar da halkın boynuna bindiler"** (15 Şubat 1990) benzetmesini yapıyor. Başka bir sayfada, Avrupa'da yetişen ender kişiliklerden biri olan sempatik bir simanın bize bakarak ve Düsseldorf mahkemesinde hakimlerin yüzüne haykırarak: **"Son olarak altını çizerek vurgulamak istiyorum: PKK Kürt direniş hareketi içinde bağımsız bir çizgiye sahip olan tek harekettir. Ve işte bu nedenle milyonların desteğini alıyor. 'Bay' Senge, bunu 'Bay' Volz'e de söyleyin** (savcılar kastediliyor), **siz isteseniz de istemeseniz de biz halkız"** (15 Kasım 1990) diyor ve biz konuşan **Hüseyin Çelebi**'nin sesini duyar gibi oluyoruz.

Diğer bir sayfada Beşikçi çıkıyor karşımıza. Yine tutuklu ve hapiste. **"Çıktığı gün toplatılan ve yazarı tutuklanan kitap: Devletler arası Sömürge Kürdistan"** (31 Mart 1990). **"ERNK Avrupa Örgütü'nün 1. Kongresi 28-30 Temmuz tarihleri arasında yapıldığını"** haber veriyor, başka bir sayfada. (1 Ağustos 1989)

Umudu yeşerten birçok haberi okuyup sayfaları çeviriyorsunuz. Nereden bakarsanız, insanın yazgısını bulursunuz Berxwedan'da. Yürüyen, didinen, ayaklanan insanlar var orada. Tükenen, yok olan kişilikleri haber ediyor. Acı haberler var. **Mele Abdurrahman**'dan, **Ape Musa**'ya kadar **"kaybettiklerimiz"**'in isimleri yazılı. On yıllık silahlı mücadelede ustalaşan Kürdistan'ın **"Giap"**ları komutanların söylevleri; Cizre'de sokakları işgal eden onbinlerin görkemli eylemleri döşeli sayfalarına Berxwedan'ın.

Adım adım, iniltilere, hüzünlere, yeni doğuşlara, şenliklere, kavgalara, zaferlere; Kürdistan'a tanık oluyorsunuz. Gerillanın halka verdiği Berxwedan Gazetesi, 10 yıl sonra, halk tarafından gerillaya yolculanıyor ve biz her sayısında Kürdistan sayfalarına haber yapan bu yayın organını, onu yaratan güce, gerillaya uğurlarken hem gururlu, hem de umutluyuz.

BERXWEDAN

Şehit Yusuf Kırmızıtaş

NASIL YAŞAMALI?

PKK ölümsüzlerin hareketidir

ABDULLAH ÖCALAN

Sizin sandığınız PKK ile bizim öngördüğümüz PKK arasında büyük farklar var. Sizin genelde sandığınız devrimcilik ile bizim öngördüğümüz devrimcilik arasında da büyük çelişkiler var. Doğru olan PKK'lilik bizim geliştirdiğimiz PKK'liliktir. Sizin hayalleriniz, heveslerinizle devrimcilik hiç bağdaşmıyor. Ben mi kendimi düzelteyim, siz mi kendinizi düzelteceksiniz? Biz ayaktayız ve sizi yaşatıyoruz. Tarihi ilk defa kendi lehimize döndürdük. Ben de bundan vazgeçsem kimsenin elinde bir şey kalmaz. O halde neden dönüşmeyeceksiniz, neden bazı temel ölçülere güç yetiremeyeceksiniz?

Sizden hiç kimse müritçe itaat istemiyor. Sizden büyük bir inisiyatifle kendinizi istediğiniz kadar büyütmeyi istiyoruz. Yenilmeyecek bir tarzın, temponun sahibi olmanızı, bunun anlayışına ve terbiyesine ulaşmanızı istiyoruz. Kendinizi bir ölü gibi, bir bela gibi kılmanızı istemiyoruz. Yanlış temellerde bir ölümse, gidin ölümünüzü bir başka yerde arayın. Ben yaşamın militanıyım, ucuz ölümlerin değil. Ama siz kolay ölümün, ucuz yaşamın militanları oluyorsunuz. Ben bunu kabul etmiyorum. Zorla mı bana taşıttıracaksınız ölünüzü, ceset olmuş kişiliklerinizi? Ben de taşımıyorum. Ben ölü kişilikleri kabul etmem, birlikte savaşmak için yürümek istiyorum. Ölünecek yerler çok, ama onun yeri burası değil. Burası ölümsüzlerin yeridir, gerçekten de kahramanca savaşanların yeridir. Böyle olması gerekirken, siz bela olmuş ve kendinizi bize temizletmek istiyorsunuz. Benim kendi babamın cenazesini kaldıracak halim bile yok, ben ne diye sizin cenazenizi kaldıracağım.

Tabii bunlar açık yapılıyor. Çok önceden bilecektiniz. Benim babam bile **"ben ölsem bile benim için bir damla gözyaşı dökmezsin, seni tanıyorum"** diyordu ve doğrudur. Her gün gözyaşları içinde boğarcasına bize ölünüzü taşıttırmak istiyorsunuz; benim de böyle bir karakterim yok.

Ağlamanız, bu zavallılıklarınız nedir? Evet, gözyaşı dökmek kendinizi bana acındırmak içindir. Yanlış yer seçmişsiniz. Bir Kemal Pir'i hatırlayın, ne söyledi kendini oraya koyan işkenceciye, canavara? O büyük direnişi gösterdiğinde **"bana of bile dedirtemezsiniz, seni rahatlatacak tek bir sözcük bile ağzımdan çıkartmayacağım, sana bu keyfi tattırmayacağım"** dedi. İşte bizim gerçek militanımız. Ve gerçekten bu sözünün sahibidir, düşmanı hoşnut edecek tek bir sözcüğü ağzından çıkarmamıştır. Kendinize bakın hele, düşmanı hoşnut kılacak ne kadar tarzınız, kelimeleriniz, tavırlarınız var. Direndiğinizi, devrimcilik yaptığınızı sanıyorsunuz. Gerçekten önemli, hem babamın son sözü, hem Kemal Pir'in gerçeği önemli. Anlamalısınız ve ona göre kendinize yer, konum belirlemelisiniz.

"Sizden hiç kimse müritçe itaat istemiyor. Sizden büyük bir inisiyatifle kendinizi istediğiniz kadar büyütmeyi istiyoruz. Yenilmeyecek bir tarzın, temponun sahibi olmanızı, bunun anlayışına ve terbiyesine ulaşmanızı istiyoruz. Kendinizi bir ölü gibi, bir bela gibi kılmanızı istemiyoruz."

NOT: Bundan sonraki **"Nasıl Yaşamalı?"** yazıları **Serxwebûn** gazetesinde devam edecek.

Ba

BÜYÜK İNT

"Başarmak; insanlığı
halk olmaktır, eşit ve ö
sahibi olmak demektir.

Anlı şanlı TC'nin dağılmasını önlemek veya Doğu'da ikinci bir kurtuluş hamlesini başarıya götürmek için büyük bir tarihi saptırma, büyük bir yalanı düzenleme, bu temelde kamuoyunu ve dünyayı aldatma, kirli bir savaşı ve terörü amansızca uygulama yoluna giriliyor.

Türkiye Cumhuriyeti bütün önemli günlerde bir **"19 Mayıs atılımı"** yapıyor. Kirli özel savaş kendi içinde her gün habire **"ideoloji"** üretiyor, gösteri düzenliyor, halkı aldatıyor, sınırsız bir terörü geliştiriyor. Her gün acayip cinayetler var. Sindirilmiş Türkiye halkı mal gibi emre hazır bekliyor. Zaten Kürdistan halkında da bizim dışımızda ya mutlak işbirlikçi, ya da her gün bir kırımla karşı karşıya olma gerçeği var. Bütün bunları böyle tespit ettiğimizde, yürüttüğümüz devrimci savaşın anlamı bütün yönleriyle bir kez daha karşımıza çıkıyor.

Gerçekten yaşamsal bir savaş, kutsal mı kutsal, haklı mı haklı, mutlaka başarılması gereken bir savaş. Çünkü, insanlık ancak bu savaşla kazanılabilir. Şimdi bu savaşın başarılmaması ve kaybedilmesi halinde başınıza neyin geleceğini acaba düşünebiliyor musunuz? İnsanlar biraz geleceğini kestiren, en azından yakın bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarında, başlarına nelerin geleceğini tasavvur edebilen varlıklardır. Biraz düşünebilmelisiniz. Başarısızlık halinde acaba ne gider? Birinci 19 Mayıs atılımı, kurulan cumhuriyet ve yetmiş yıllık tarih neyi getirdi, size neyi kazandırdı? Bunun altında yaşayan bir halk gerçekliği bugün ne haldedir? Biz buna tamamen maymunlaşmış bir halk gerçekliği diyoruz. Kürdistan'da daha da beterin beteri bir durum var. Eğer ikincisi başarıya ulaşırsa, daha da geri bir durum ortaya çıkar. Maymun da değil, belki şempanzeler topluluğu haline dönüşürüz.

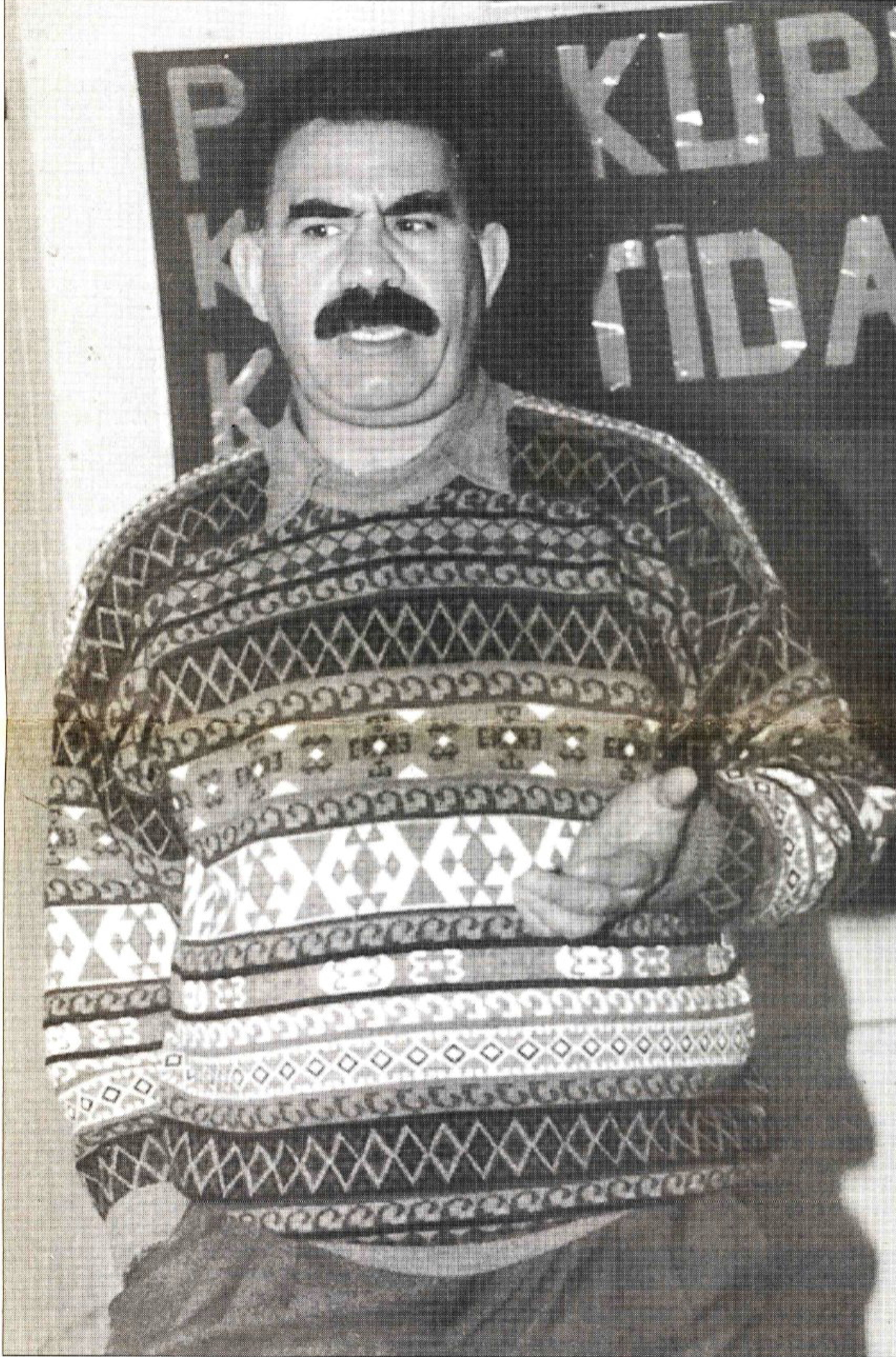
Zaten kimseyi beğenmiyoruz. Birbirimizi beğenmiyoruz. Neden? Maymunlar beğenilmez. Bilime göre, maymunlar insanlığın en primitif kaynakları oluyorlar. Şempanze daha da ilkeldir. Tabii insan olmak kolay değildir. Neden bu kadar yaşamın dışındasınız? Neden hakkınız olanı kazanamıyorsunuz? Neden bu kadar çirkinlik? Neden bu kadar başarısızlık? Bunun maymunculuk gerçeğiyle ilişkisi var. Böyle olursanız, şempanzeler topluluğundan öteye bir haliniz kalmaz. Karşı taraf bunu yaptırır ve yaptırıyor da. Kendi halkına yaptırmış, sana neyi yaptırmaz ki.

Kendi halkı derken yanlış anlamamak gerekir. Onun dağarcığında bütün insanlar en kötü biçimde kullanılacak ve harcanacak mallardır. Biz en kötü bir malız. Durum böyleyken, eğer biz doğruysak ve başarısızlığın sonuçlarını anlıyorsak, başarmanın neyi kazandıracağını da bilmekte bir o kadar zorluk çekmemeliyiz. Başarmak; insan olmaktır. Başarmak; insanlığı kendine yakıştırmaktır, insansal gelişmeye adım atmaktır, ulus olmaktır, halk olmaktır, eşit ve özgür insan olmaktır. Başarmak; kültür sahibi, ekonomi sahibi, siyasi güç sahibi olmak demektir. Başarmak; saygı ve sevgi dolu, moralli olmak, bir ahlakın sahibi olmaktır. Yine başarmak; eşitliğe ve özgürlüğe yakın bir yaşamın geliştiği bir topluma sahip olmak demektir. Başarı budur. Eğer bunlar doğruysa, ki doğru olduğu tartışma götürmez. Savaşın içinde olanların, devrimci savaşı vermekte olduklarına emin olanların görevlere nasıl yaklaşmaları gerektiği gayet açıktır. Kaybetmenin sonucu en kötü bir hayvanlaşmaktır, gerçeklere doğru yaklaşılmak zorundadır. Bana göre hayvanlaşma bile yetersiz kalıyor. Zaten yakıyorlar, paramparça ediyorlar. Keşke hayvanlaşmaya da fırsat verselerdi!

Bu ideolojiye göre, direnenler doğranacaktır. Bir maymun olarak kalmalarına bile fırsat verilmeyecektir. Eğer bütün bunlar doğruysa, o zaman bu savaş yaşamın adıdır. İlk başta fiziki olarak yaşamak için savaşacaksın. Başarırsan, insanlaşma yoluna gireceksin. Başarırsan, daha eşit, özgür bir toplum ve ulusu, onun kültürü ve moralini elde edeceksin. Yaşam da bütün bunların toplamına eşittir. O zaman bu da başarıyla bağlantılıdır. Savaşta başarırsan, bu yaşam belirtilerini elde ediyorsun demektir.

Başarmak için ne yapılmalı? Devrimci görevlerden bahsediyoruz. Nedir devrimci görevler? Eğitim, örgütlenme ve eylemdir. Daha da açarsak partileşme, ordulaşma ve savaştır. Daha da açarsak parti yaşamı, partinin iç örgütlenmesi, partinin çalışma tarzıdır. Daha da açarsak ordulaşma, bunun gerillası, gerillanın temel taktikleridir. Daha da açarsak mevzilenme, hareketlenme, başarılı eylemlerin planlanmasıdır. Daha da açarsak hemen her adımın kurallarımıza göre atılması, gerilla kurallarına ve parti kurallarımıza göre yürütülmesi; bunun için eğitim, gerektiği kadar amansız bir eğitimdir.

Mademki paramparça olmak, maymunlaşılmak istenilmiyorsa o zaman devrimci savaşın bütün gereklerine yüklen. Gerçekliğin böyle olduğundan hiçbiriniz kuşku duymuyorsunuz. O zaman bu görevlere, yetkilere, ordu ve partiye sağ yaklaşımınız, sekter ve keyfi yaklaşımınız nedir? Bunu nasıl ifade edeceksiniz? Biz böyle amansız bir teröre karşı kutsal savaşımı geliştirirken; darlıklar, yanılgılar, sağa savrulmalar, değerleri çar çur etmeler, kendini bile doğru dürüst örgütleyememe ve eğitememe, en temel savaş kurallarına uyum gösterememe, denetleyememe, yine çok rahatlıkla başarılacak bir eylemi düzenleyememe nedir? Kendinize biraz saygınız varsa, düşmanınızı ve kendi savaşımınızı doğru anlamışsanız, o zaman bu yetmezliklere, bunların doğurduğu başarısızlıklara ve kayıplara ne ad vereceksiniz? Savaşın ortaya çıkardığı değerlere karşı tutarlı olmakta iddialıysanız, ulusal kurtuluş savaşı vermekte olduğunuzdan eminsiniz, bunun PKK öncülüğünde ve kutsal direnme savaşı biçiminde yürütüldüğüne sonuna kadar inanıyorsanız, o zaman bu gayri ciddilik, kendini bu kadar aldatma, en önemlisi de özel savaşa başarı şansı veren keyfi tutumlar ne oluyor?

Doğru dürüst bir üslenme ve mevzilenme yok; bir gücü doğru örgütleme yok; doğru yönetme yok. Bu ölüm kalım savaşımında zor bela elde edilen en kutsal değerleri bir çırpıda yok edercesine bir keyfiliğe tabi tutmak, sıradan bir düşünce ve tedbirle rahatlıkla geliştirilebilecekken, geliştirmemek ve keyfiliği yaşatmak! Hayır, bu keyfilik değil, insan buna ad vermekte zorlanıyor. Sadece büyük bir sorumsuzluk, büyük bir gaflet de değil, buna ancak maymunlaşmaya özlem diyebiliriz. Saflardaki maymunculuk bir hayaldir. Ona uygulanacak olan kural soykırımdır, paramparça olmaktır. Bazıları bunu da anlamak için, **"biz hiç düşünmeyiz"** diyorlar.

Şimdi saflarımızda haddinden fazla düşünmeme, başına nelerin geleceğinin kestirilmemesi var. Bir koyun bile, boynunu kasaba böyle uzatmaz. Düşünmeme size şu kolaylığı sağlıyor: Tehlike-

nin büyüklüğünü görmem, bunu görmedim mi çabanın büyüklüğünü de görmem ve göstermem! Bir de zorluklar sizi yıldırmış. Bunun sonuçları konusunda oralı bile olmuyorsunuz. İşte bunun sonucu keyfiliktir. **"Ne kadar yaşarsam o kadar kârdır"** diyorsunuz. Bu çok tehlikeli bir hastalıktır. Sizin yaşam diyalektiğinizde bu hastalık etkili oluyor. Özel savaş karşısında başarılı olmayan bir kişilik, bu duruma düşer.

Onun diğer bir biçimi de şu olabilir: Aynı madalyonun tersi yönü olan bu kişilik direnme imkanını yakalamış, biraz özgür yaşama şansını elde etmiştir. Bu, onun başını döndürmüştür. Bir günlük paşalık meselesi gibi. **"Bugün özgürce, keyfimce yaşarım, ne olursa olsun."** Dikkat edilirse, bu aynı kişiliğin iki lehçesidir. Ya özgür yaşadığını sanarak kendisini yanıltıyor, ya da maymunlaşarak kendisini yanıltıyor. Sonuç felakettir. Keyfilik ya çok sahte bir özgürlük aldatmacası, ya da kötü bir maymunculuktur. Hiç kimse bunun aksini iddia edemez.

yük yetersizlik, pratikleşmede büyük yetersizlik. Anlamamak, beylik yapmak, savurganlık ve çar çur etmek maymunluk teorisine göre ya da sahte özgürlük keyfiliğine göre tanımlanabilir.

Kendinizi gizleyemezsiniz. Düşmanını doğru tanımlamadan yine kendi savaşımınızı doğru tanımlamadan, böylece düşmanını ya çok abartarak ya da hiç bilincine varmayarak kendinizi insan olarak tanımlayamazsınız. Hele bir savaşçı militan olarak hiç mi hiç tanımlayamazsınız. Onun için de yaşam hakkınız olmaz. Yaşam hakkınızın doğabilmesi için, savaşma gücünüzün bu çerçevede oluşması ve gelişmesi gerekir.

Bizim yaşam ile savaş bağlantısını kurmamız tartışma götürmez bir gerçekliktir. Biz savaşla yaşamın ve yaşamla savaşın nasıl iç içe olduğunu oldukça iyi gösterdik. Yine bunun kişiliğin kendini nasıl hazırlayıp yaşama ve savaşa vermesi gerektiğini de ortaya koyduk. Ortada bir düşman var, onun her türlü vurucu gücü ve işbirlikçileri var. Buna karşı, bir de bizim dire-

nanlıları denize dökmüş, Batı Anadolu Grek kültürünün sonunu getirmişti. Yunanlılara bile yapmadığını şimdi bize yapmak istiyor. Düşman büyük oynuyor, büyük bir bitirme hareketini sürdürüyor. Bizi bekleyen tehlike alabildiğine büyüktür. Sen de büyük düşüneceksin! Senin ağır ve karmaşık sorunların var. Bu sorunların üzerinde derin düşüneceksin! Yapma eylemin zayıf, onu son derece güçlü kılacaksın! İnsan olmak istiyorsan, temel insani düşünme yeteneklerine ve yapma iradene yükleneceksin! İnsan olmak ve yaşamak istiyorsan, yaşama hakkına mutlaka sahip çıkmak istiyorsan; bunun için engel tanımayacaksın! Olumsuzluklarına gerekçe aramayacaksın! Bunu için sonuna kadar örgüt kurallarına uyacak ve onları uygulayacaksın! Örgüt yaşamanına sonuna kadar bağlı kalacaksın! Ordunun kuralları ve ordu yaşamının sonuna kadar takipçisi olacaksın! Savaş taktiklerini sonuna kadar geliştirecek ve hayata geçireceksin! İğne ucu kadar imkana ve fırsata anlam verecek ve savaşa göre düzenleyeceksin! Bundan

kadar hem düşünüyor ve hem de kendimizi hazırlayabiliyoruz. Küçük birliklerin gerilla tarzıyla en değme düzen ordularını yenilgiye uğrattığını biliyoruz. Dünya karşısına dikilse bile, halkımızın doğru bir örgütlenmeyle ve gerillasıyla Kürdistan dağlarında asla yenilmeyeceğini biliyoruz. Peki, bu bildiklerimizi neden derinleştiremiyoruz?

Ellerinde dağlar olanlar, o dağlarda destanlar yaratacak birlikleri olanlar kendilerini biraz katsalar, bu temelde ve bu çerçeve dahilinde birkaç düşman tugayını rahatlıkla yerle bir ederler. Bunu yapabilecek kadar gerilla birlikleri olanlar neden doğruya anlam veremiyorlar? Neden kendilerini bir türlü doğru katamıyorlar? Nedir kendilerini bekleyen gelecek? Bu keyfilik ne getirecek? Bunlar şimdiye kadar yaşadıkları ile ne kazandılar? Parti değerlerini bu kadar kullanma ve çar çur etme onlara ne veriyor? Bu konuda vicdanı biraz devreye sokmak gerekir. Kişiliğine saygıyı, olgunluğu, ciddiyeti kendine yakıştırmak gerekir. Yoksa **"ben anlamam, ya çok abartırım, ya çok

hani yeterince düşünce? Devrimcilikte korku var mıydı? Kaldı ki endişeler bile engelleri yerle bir etmeye yeterlidir. Neden engellerin üzerine yürümüyorsunuz? Neden endişeleniyorsunuz? Bana dayanıyormuşsunuz. Benim nasıl yaşadığım, endişelerimle, korkularım ve cesaretimle, çabalarımla hedeflere ve düşmana ne anlam verdiğim ortadadır. Neden doğru kavramıyorsunuz? Neden kendinizi zorlayıp çözüm gücü olamıyorsunuz? Neden işin kolayına kaçıp önderliğe bağlılık adına her şeyi önderliğe havale ediyorsunuz? Havale ettiğiniz şeyleri aslında kendi yetmezlikleriniz ve bunun sonucunda ortaya çıkan sorunlarınızdır. Önderliğe bu tarz yaklaşımın düşmanın imhasını ortadan kaldırmayacağı ve son tahlilde düşmana hizmet anlamına geleceği kesindir.

Yine **"kendime göre"** diyeceksiniz. Nereye gidiyorsun? Ben seni yaşatmam, git babanın evine. Açık söylüyorum: Benim komutam altında savaşmak isteyenler, benim bu derste bütün yönleriyle düşmanı da, kendimizi de koyduğum gibi

şkan APO değerlendiriyor

İKAM GÜNLERİNİ YAŞIYORUZ

endine yakıştırmaktır, insansal gelişmeye adım atmaktır, ulus olmaktır, gür insan olmaktır. Başarmak; kültür sahibi, ekonomi sahibi, siyasi güç aşarmak; saygı ve sevgi dolu, moralli olmak, bir ahlakın sahibi olmaktır."

Burada şu ortaya çıkıyor: Gerekli olan, doğru düşünmektir. Bu da savaş düşüncesidir, devrimci düşüncedir, bunun gereklerini yerine getirmektir. Bu da devrimci pratiktir, örgüt ve onun eylemidir. Bunları yerine getirmekten başka bir şey kurtarmıyor. Yani siz düşüncesizliği dayatarak mı beni kandıracaksınız? Maymunculuğun bir kader olduğuna, sahte bir özgürlük keyfiliğinin yaşamaya değer olduğuna mı beni inandıracaksınız? Yoksa düşmanı böyle tanımlayan ve kendi gerçeğini böyle ortaya çıkaran gerçekliğin bendeki ifadesini mi yalanlayacaksınız? Bunu mu ortadan kaldıracaksınız? Size mi inanacağım, kendime mi? Bizim gerçekliğimiz, yaşam gerçekliğimizdir; iğne ucu kadar bir fırsat buldu mu, bunu savaşa çekme gerçekliğidir. Çar çur etmek şurada kalsın, her şeyi çok yerinde kullanma gerçeğidir. Haddini bilerek, kendine, saygıya büyük bir değer vererek ve uğruna mücadele ederek göstermenin gerçeğidir. Dikkat edin, siz böyle misiniz? Böyle değilseniz, siz neyin gerçeğisiniz? Anlamakta bü-

nen gerçekliğimiz var. Tabii bir de **"ortayolculuk var"** diyeceksiniz. Keyfilik işte budur. **"Bildiğimize ve keyfimize göre"** demekle; düşmanı abartmak veya küçümsemekle, hakeza pratiğinde öyle karmakarışık ve çar çur eden tutumlarla hiçbir yere varamazsınız. **"Düşünmekte ve anlamakta zorlanıyorum"** demek, **"ben maymunculuk yolunda ilerlemek, şempanzeye doğru yol almak istiyorum"** demektir. Sahte özgürlük anlayışının hiçbir olumlu sonuca yol açmayacağı ortadadır. Bunun özgürlükle alakası yoktur. Dikkat edilirse, hiç kimsenin herhangi bir gerekçeye sarılarak, keyfi komuta ve yönetim tarzını yürütemeyeceği açıktır. Bu lanetli tarzı, bu düşüncesiz mi düşüncesiz, maymunsu mu maymunsu tarzı ortadan kaldırmak gerekiyor.

Düşman büyük bir gizli soykırım yürütüyor. Özümseyebildiğini özümsedi, sürebildiğini sürdü, köyleri ve yerleşim birimlerini boşalttı. Geride kalanları ise dağlarda açlığa mahkum ederek yok etmeye çalışıyor. Başlangıçta bu düşman Yu-

taviz vermeyeceksin! İçeriden ve dışarıdan karşına çıkacak engelleri tanımayacak ve bunları mutlaka aşacaksın!

Ben şimdi kendi savaş tecrübelerime mi inanacağım, sizin kendinizi de perişan eden kandırmacalarınıza mı? Benim yaşama gelen, henüz yenilmeyen tarzıma ve tempoma mı güveneceğim, yoksa sizin günde bin defa yenilip yerle bir olmaktan kendini kurtaramayan tarzınıza mı? Doğru dürüst gerçekleri dile getirmeyen üslubunuza mı güveneceğim? Biraz gerçeklere ve geliştirene meyil göstermek gerekir. Bunu temel bir militan özellik olarak kendi benliğinize kazımanız gerekir. Bu savaş başka türlü verilemez, verilmediği düzeyde de yaşanamaz. Geldiğiniz koşulları siz gördünüz ve biliyorsunuz, maymun toplumunu da görüdünüz. Kaldı ki, daha da kötü durumlara düşülebilir. İkinci TC şekillenmesi bunu bile bize çok görecektir. Neden gerçekleri görmeyelim? **"Zayıfız"** diyeceksiniz. Anladık, güçsüz ve örgütsüzüz. Ama çare var, örgütlenebiliyoruz. Bir savaş için gerekli olduğu

küçümserim ve ciddiye almam" deyip ukalalık etmemek gerekir. Savaşta ve askeri birliklerde, bu tür sözcüklere asla yer yoktur. Bazıları kendilerine bu dogmatizmi yakıştırmışlar. Bu köylünün günübirlik **"Rabbim sana bin şükür, bugünü de kurtardım, ne mutlu bana"** biçiminde yansıyan küstahlığını da artık terk etmek gerekir. Ortada şükredilecek, günün kurtarılması diye bir durum yoktur. Kendini aldatmayı bırak, daha derin, uzağı gör! Sağlam yaşamın tedbirlerini al! Tehlikenin büyüklüğünü kesinlikle gör ve ona göre kendi çareni geliştir!

Neden bunları düşünmüyoruz? Beyin çalışmaz ve çalıştırılamaz bir madde midir? Beyin en büyük icatları çıkarmamış mıdır? Bu beyin ulusal kurtuluş, gerilla gibi bir icadı mı yaratmayacaktır? İnsafa gelelim. O dağlarda taktik geliştirmemek ne demektir? Engel varmış, tehlikeli, hem bilmem hangi komutan savaşı engelliyormuş. Bir defa, engel düşmanın işidir. Savaşı geliştirmiyormuş. Savaşı geliştirmeyenin içimizde ne işi var? Hani yaratıcı eylem,

anlayabiliyorlarsa kalmalı ve savaşmalıdırlar. Anlamıyorsanız gidin, bir gün dahi kalmayın. Burası sizin istediğiniz gibi yaşanılacak bir yer değildir. **"Oyun oynarım, yanıltırım, kullanırım"** demeyi bırakın, bunu uygulamanız mümkün değil. Böyle düşünmeye, yapmaya, yanılmaya ve yanıltmaya gerek yok. Dürüst olun, doğru kavrayın ve insani yeteneklerinizle savaşa katılım sağlayın! Bunun için örgüt ölçülerini sonuna kadar uygulayın! Savaşın kurallarını sonuna kadar uygulayın ve bunda engel tanımayın! Engel olan ben olsam bile, dediğim gibi beni de yerle bir edin. Hiçbirimizin savaşçının savaşımı önünde, örgütçünün örgütlenmesi önünde, eğitimcinin eğitmesi önünde engel olmaya hakkı yoktur. Görüyorsunuz ki, ben engel tanımıyorum ve geliştiren de bu tutumun kendisidir. Kaldı ki, artık anlaşılmayacak temel bir sorun da yoktur.

Biz her şeyi mükemmel anlattık. Bir örgüt manifestosu kadar, bir savaş manifestosu, bir kuruluş bildirgesi kadar açıktır. Sıradan bir anlama yeteneğiniz bile bu işi bir çır-

pıda kavramaya yeter. Mademki, düşman bir kez daha çok açık bir biçimde ve düşünülmesi bile insanı ürpertecek tarzda faşist bir sahneyi, tarihin tahrifatını, geleceği karartmayı ve insanlıktan çıkarmayı amaçlıyorsa, buna karşılık sen de **"ben tarihte yapamadığımı şimdi yapacağım, yetmiş yıllık yalana duyduğum kini şimdi kusacağım, geçmişi bu kadar karartılan ve günceli de boğuntuya getirilen insanın büyük ufkunu şimdi açacağım. Ne mutlu bana ki, böyle bir hesaplaşma gününü yakaladım"** diyeceksin. Devrimcide görev tutkusu, göreve yaklaşım işte böyle olmalıdır. Ve yine **"ne mutlu bana ki, bu özgürlük silahını yakaladım, bu dağlara ulaştım. Bir kurşunu bile hedefe isabet ettirmeden atmam, bir tek kaya parçasını bile doğru kullanmadan yerimde rahat durmam"** diyeceksin. Gerillayı, orduyu bozmayacaksın, iyi kullanacaksın, harcamayacaksın. Yetkiye vereceğin anlam işte budur. Böyle olursanız hangi görevi başaramazsınız ki?

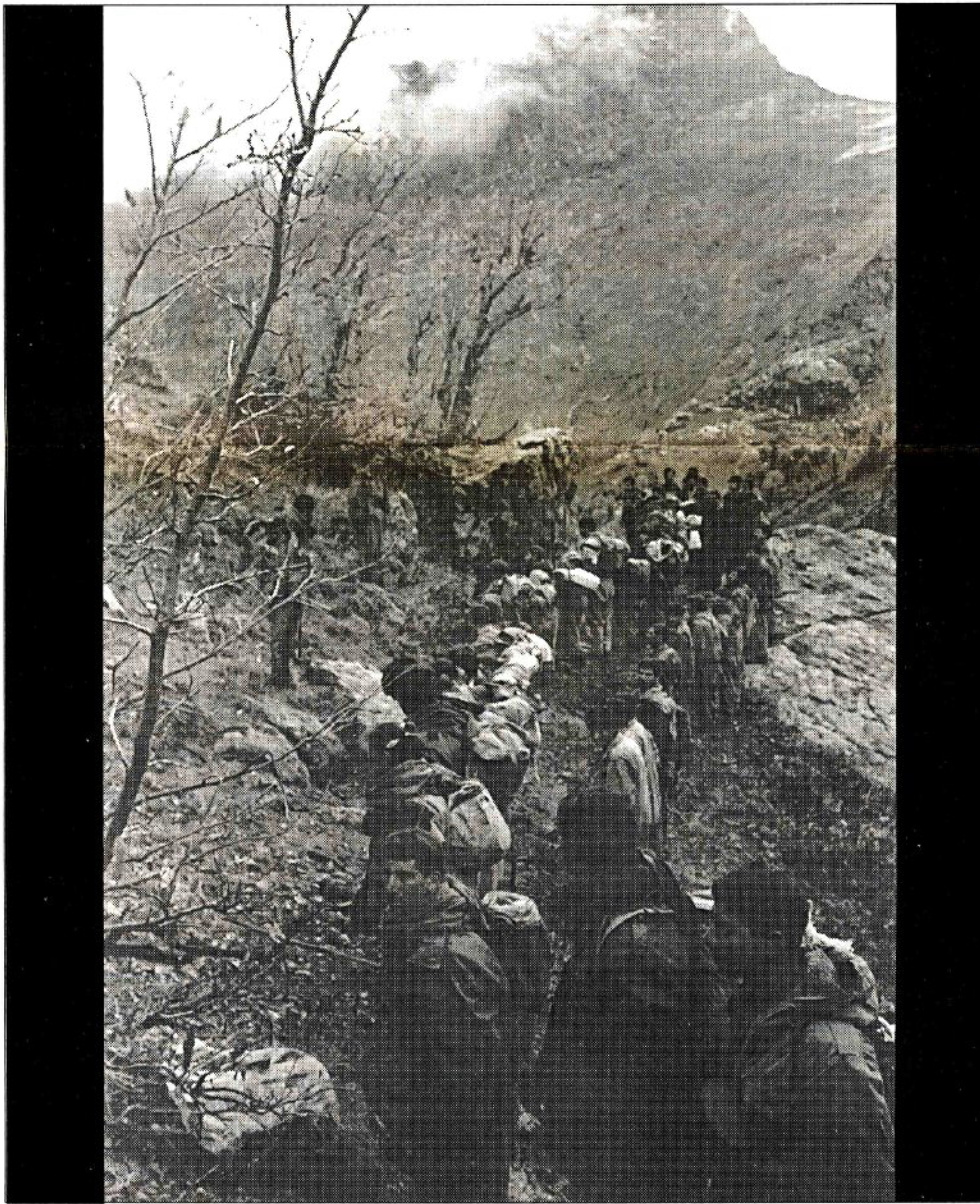
Neden şimdiye kadar kendinizi bu temelde geliştirmediniz? Maymunsu yanlara ağırlık vererek, kendinizi sahte özgürlük havalarına kaptırarak, yaşam anlayışlarınızı dayatarak neyi kazandınız? Hala bunlarla bir şeyler kazanabileceğinize inanıyor musunuz? Yaşamaya hakkınızın olduğuna inanıyorum. Ama savaşarak özgür yaşamaya da çok daha fazla layık olduğunuza eminim. Tabii savaşın bütün kurallarına ve moral değerlerine sahiplenerek, en önemlisi de onun çabasını başarılı bir biçimde göstererek bu hakkınızı kazanabilir ve layıkıyla kendinize mal edebilirsiniz.

Ben bu yaşam için savaşıyorum. Örgütlenmeye ihtiyaç duyuyorum; sizinle örgütsel ilişkiler içinde olmak istiyorum. Kabul ederseniz, benim de bir çabam var, bunu sizin çabanızla birleştirmek istiyorum. Hepinizle ilişkilerim kesinlikle bu çerçevededir. Ne fazlası, ne eksiği, budur. Hiç abartmaya, keyfi yorumlara tabi tutmaya gerek yok. Ortak emek bileşeni, ortak düşünce, ortak eylem bileşeni olarak ne isteniliyorsa gücüme göre gereklerini yerine getirmeye çalışıyorum. Beni ne her şeye gücü yeten bir ilah gibi değerlendirebilirsiniz, ne de kendi örgütsel anlayışınız gibi kuralsız ve keyfi bir örgütçü olarak anlayabilirsiniz. Hayır. Önderlik, örgüt anlayışını, onun emek ve çabayla bağlantısını görebilen ve uygulamaya mutlaka güç yetiren kişi için her şeyini ortaya koyabilen bir görev adamı, bir parti üyesidir. Yetkisini de, en üst düzeyde kendisine tanınan önderlik de rolünü böyle kavrayıp uygulamaya çalışıyor. Neden bunu anlamayacaksınız? Anlayıp da doğru temellerde gereken bağlılığı neden geliştirmeyeceksiniz?

Bütün bunlar, bizi partilileşmede ve onun sıcak savaşımında doğru olanı buldurtmaya, düzenlemeyi yetkinleştirmeye ve tamamlamaya zorluyor. Mademki, bu önümüzdeki yaza düşman böylesi bir faşist hamle dayatıyor. Bizim de buna dayatmamız gereken bir devrimci savaş ve gerilla hamlemiz vardır. Düşman nasıl yeni bir toparlanma ve Doğu'da ikinci bir ulusal kurtuluştan söz ediyorsa, bizim için de hem tarihin en büyük intikam fırsatı doğmuştur, hem de bundan sonraki bütün yaşamımızın bağlandığı bir savaş ve onun önemli bir adımı yaratılmıştır. İnsanlar yeni bir döneme, önemli aşamalara geldiklerinde bunun savaş sorunlarıyla ilgilenirken, tarihsel ve geleceğe yönelik olarak bakabilmelidirler. Düşman başarırsa senin geleceğin bütünüyle karartılır ve güncelin de yok edilir. Sen başarırsan, yüzyılların bastırılmış yaşam umutları kadar, geleceğin büyük ufkunu ve özgür yaşamını da çok sağlam bir temele kavuşturup inşa edeceksin! Onun için savaşa büyük bir tutkuyla doğruları kadar, çabasını amansız kılarak yükleneceksin! Karşı taraf haksızlığıyla, çürümüşlüğü ve azgın terörüyle nasıl üzerine geliyorsa, sen de büyük haklılığınla, yaşamaya mutlak hakkı olanın diriliğiyle ve amansız kutsal devrimci eyleminle karşılık vereceksin! Bundan başka hiçbir sonuç yaşanılan bu gerçeklikten çıkarılamaz.

Önümüzdeki süreci ve atılımı da böyle kavrarsanız, düşmanın tahrifatla örülmüş tarihi başlangıcını ikinci bir kurtuluş olarak size dayatmasına karşılık, siz de tarihin yerine getirilmeyen bütün görevlerini yerine getirmek için geçmişte yapmak istenilip de darağacına çekilen vasiyetleri devralıp devam edecek ve yerine getireceksiniz. Yaşama göz açmamış bebeklerin, her türlü yaşam hevesi kursağında kalmış insanların ahını ve tutkularını biraz olsun beyninize ve ruhunuza sığdırarak, **"ben de bugünler için doğmuşum, bunlar intikam günleridir, gerekleri ancak böyle günlerde yerine getirilir"** deyip başlayacaksın. Bunun gerekli kıldığı düşünce, beyinde istenildiği kadar oluşturulur; askeri düşünce, çığ gibi bir iradenin önünde durulamaz, büyüklüğü akarsular gibi oluşturulur. Kaldı ki, öyle çok korkak olduğunuzu da sanmıyorum. Öyle yaşamınıza çok düşkün olduğunuzu da sanmıyorum. O zaman gerisi döneme yüklenmektir. Parti tarzını, ordu tarzını oldukça düzeltmiş ve düzenlemiş bir biçimde oturtmaktır. Engelmiş, şu kişi önlemiş, şu arkadan çekmiş, şu sağa-sola yatırmış, şu intihara götürmüş türünden sözcüklerin artık kullanılmaması gerekiyor. Kendinize saygınızın bir gereği olarak ve saygı görmek istiyorsanız, yaşamınıza biraz anlam katmak istiyorsanız, yaşamınızda bu sözcüklere yer verdirtmeyeceksiniz, vermeyeceksiniz. Yoksa, bizler başka neye yararız? Maymunsu bir topluluk olarak bile yaşamaya hakkımızın olmadığı, oynatılacak maymunlar kadar yararlı olmadığımız söyleniyor. Yine de sizin sığındığınız en büyük silah, **"ben düşünemem, alışkanlıklarım var, keyfiliğim var"** oluyor. Bunlar neyin nesi? O zaman benim yanımda ne geziyorsunuz? Benim anlama gerçekliğim buna karşıdır ve işi gereklerine göre yapma gerçekliğim budur. Herhalde sizler bunları öğrenmeye ve görev paylaşmaya geldiniz. Hele komuta ekibi, yönetim düzeyinde olanlar tamıtamına böyle anlamaya ve amansız uygulamaya gelmişlerdir. Bu temelde bize bağlıdırlar. Aksi halde anlatım ortadadır. Bunların tanımı gereği dürüstlüklerini bilmeleri gerekir. İşi anlamamazlığa, kerizliğe vurmamaları gerekir. Yaşanan savaşın tanımı ortadadır. Eğer çoktan yenildiklerini ve teslim olduklarını düşünüyorlarsa bunu açıkça yapsınlar. İçimizdeki gizli bir teslimiyeti ve çürümeyi yaşatmasınlar. Sağlam olanlar da bunlara göz yummasınlar.

Bunları önemle belirtiyorum.

Çünkü sağlam olanların yaşamaya hakkı vardır. Yenilgiyi temsil eden kişilik neden komutanınız olsun? Komutan yenilmişi ve çürümüşü kendi çalışmasının kapsamında neden tutuyor? Düzeltin. Niye zayıfa ve çürüğe rıza gösteriyor? O komuta yapısı kimin için ve neye yarar sağlayacak? **"Uzlaştık, bozuşmak istemedik"** deniliyor. Bu neyin uzlaşmasıdır? Yılanla uzlaşıyorsun, en kara bir ölümle uzlaşıyorsun. Bu sözcükleri kendinize nasıl yakıştırıyorsunuz? Düşkünlükle uzlaşıyorsanız, maymunculukla da uzlaşıyorsunuz. Bu uzlaşmayı kendinize nasıl yakıştırıyorsunuz? Cahilin, kurala gelmeyenin, keyfi ve serserinin burada ne işi var?

Düşüncesi büyük, pratiği büyük, yakıcı mı yakıcı bir ilkokul çocuğu bile bunu çok iyi anlar. Siz neden buna gelmiyorsunuz? Bazıları yanlış mı belletti? Bunların canına okuyun. Sahte önderlik mi ettiler, yerle bir edin. Bu ben bile olsam böyle yapın.

"Bizim gerçekliğimiz, yaşam gerçekliğidir, iğne ucu kadar bir fırsat buldu mu, bunu savaşa çekme gerçekliğidir. Çar çur etmek şurada kalsın, her şeyi çok yerinde kullanma gerçeğidir. Haddini bilerek, kendine, saygıya büyük bir değer vererek ve uğruna mücadele ederek göstermenin gerçeğidir."

Her şeyden önce herkes yaşamın en esaslı yanı olan sağlam devrimci duruşu, onun askeri ve siyasi duruşunu esas alacak. Bunu esas aldıktan sonra benden her şeyi istesin. Yaşam istesin, ne istiyorsa vereyim. Ama bir şartla, askeri ve siyasi kişiliği temel almak şartıyla. Yok, bunu dıştalayacağınızı söylüyorsanız, askeri ve siyasi yaşamın, parti ve ordu yaşamının dışına kaçacağınızı belirtiyorsanız, buna özgürlük ve bunun için uzlaşma istiyorsanız, bu maymun taklitçiliğine ve kör ölüme izin istemektir. Bu izni veremem. Herhalde bununla beni uzlaştıramazsınız. Bu, önderlik gerçeğine vurabileceğim en büyük darbe olur. Her şeyi istemelisiniz ama asla bu uzlaşmayı, geriliklerinize ve düşüncesizliklerinize prim verilmesini istememelisiniz. Her şeyi kabul edebilirsiniz, ama parti içinde ve ordu yaşamında bunları kabul etmemelisiniz. Güç gerekiyor diyeceksiniz. Gücü oluşturmak ve oturtmak için yardım ve dayanma istiyorsunuz. Gayet tabii, dayanacaksınız. Anlamada kolaylık istiyorsunuz, bunu gösterebiliriz. Kuralda netlik gerekiyor, gösterebiliriz. Kaldı ki, verilen eğitim sıradan bir kişiliği bile general yapabilecek kadar açıktır. İlgi gösterin, anlam verin iddialı olun, amansız olun. Bunlar savaşsız olmaz, her şeyi savaşla ve savaşarak sökersiniz. Benim düşmandan da, kendi savaşım gerçeğimizden de anladığım budur. Fakat ben sizden bir şey anlayamıyorum. Ölümünüzden de, yaşam tarzınızdan da anlayamıyorum. En önemlisi bu zavallı çaresizliğinizden de bir şey anlayamıyorum.

Benden daha gençsiniz, savaş ve yaşam olanaklarıyla da karşı karşıyasınız. Size hazır birçok şey sunulmuş. Bunları değerlendiremiyorsunuz, büyüyemiyorsunuz, kendinizi büyütemiyorsunuz. Yanlışın önünde duruyorsunuz. Özellikle savaş alanlarında etkili bir kişiliği ortaya koyamadınız. Bunu anlamakta da çok güçlük çekiyoruz. Büyük savaş olanaklarıyla yüz yüzesiniz, büyük savaş olanakları elinizde. Ama bunları hiç kullanamıyorsunuz. Buna şaşıyorum. Gerçekten anlaşılması güç yetmezlik mi dersiniz, olumsuzluk mu dersiniz, düşüncesizlik veya çarpık yaşam tarzı mı dersiniz, ne derseniz deyin; bir an önce onlardan kurtulun.

Sizde savaşma isteği de, cesaret de var. Benden daha fazla fedakarsınız. Sizde olmayan şeyleri de ben size söyledim. Kendinizi onlarla bütünleştirirseniz, ikinci 19 Mayıs ruhu ve atılımına karşı da, üçüncüsü ve dördüncüsüne de gereken karşılığı verebilir, sadece bu önümüzdeki dönemde değil, zafer dönemine kadar da gerekli olan her şeyi kendinize egemen kılar, onunla savaşır ve başarırsınız.

"Kurtuluş yok tek başına"

İnsanlığın geleceğinin karartıldığı 1980'li yıllarda yayın hayatına başlayan ve özelde Kürt toplumuna, genelde insanlığa bir umut ışığı olmak için büyük çabalar göstermiş bulunan **BERXWEDAN**'ın 184. sayısıyla, yayın hayatına son veriyor olması, insanda olur olmaz bir burukluğa yol açıyor. Yıllarca bu yayının kitlelere ulaşması için emek veren, göz nuru döken **BERXWEDAN** çalışanlarına buradan bir kez daha şükran borcumu bildirirken, bizlere bu sayfalarda yazma onuru verdikleri için tüm çalışanlara ve bizlerin yazdıklarını büyük bir titizlikle okuyup, eleştirileriyle, önerileriyle bizim ufkumuzu açan ve halkımız için yetersiz de olsa bir şeyler yapma morali veren değerli okurlara ve tüm yurtsever Kürdistanlılara en içten teşekkürlerimi ve bağlılığımı iletmek istiyorum.

Tüm **BERXWEDAN** çalışanları ve tüm okuyucularla yeni **"BERXWEDAN"**larda, yeniden ve daha umutla ve daha azimle buluşmak dileğiyle hoşçakalın diyor ve 184. **BERXWEDAN** sayısına elveda, yeni **BERXWDAN**'lara merhaba diyorum.

İRFAN DAYIOĞLU

Türkiye'de yaşanan toplumsal bunalım, giderek içinden çıkılmaz bir krize dönüşüyor. Toplum tam bir çılgınlaşmayı yaşıyor. Her gün medyanın sayfaları, öldürme, intihar, rüşvet, ırza geçme olayları ile dolu. Ancak olayları haber olarak veren burjuva medya, nedenlere hiç girmiyor ve sanki bu suçları uzayda yaşayan bireyler işliyormuş havasını veriyor.

Türkiye'nin içinde bulunduğu bu durum, kapitalist sistemin genel durumundan bağımsız ele alınamaz. Kapitalist toplum kültürü bir bütün olarak bir krizi yaşıyor. Krizden çıkış ise, artık bu sistemin sınırları içinde olanaklı değil. Ancak aynı zamanda, krizi aşıp, toplumsal dengeyi sağlayacak devrimci bir alternatif ise genel dünya düzlemi çapında ufukta görülmüyor. Bunun için de bireyler, içine girdikleri akıl ve duygu bunalımını, değer bunalımını aşamıyor ve tepkilerini, ya intihar ederek, ya başkasına saldırarak dile getiriyorlar.

Son yıllarda gelişen aşırı dinci ideolojilerin ve toplum hareketlerinin kökeninde de bu çıkışsızlık yatıyor. Çağın sorunlarına cevap vermeyen ve insanlığı bulunduğu noktadan daha da geriye götürecek bir ideoloji olmasına karşın, bu gerici din ideolojisi, toplumlarda umut olabiliyor. Sınıf savaşlarının gerilediği bu dönemde, esas savaş bireyin kendi içinde yaşanıyor. Birey bir kişilik parçalanmasını yaşıyor. Kolektif bir çıkıştan umudunu kesen birey, kendini tüketici ve yok edici bir sürece girerek, sonu intihar, katillik, ırz düşmanlığı, hırsızlık ve rüşvete dayalı gelişmelere yol açan bir sürece sürükleniyor.

Türkiye'de artık devlet kendi elleriyle rüşvet dağıtıp seçim kazanırken, kendi sorunlarını mafya yöntemleri ile **"çözerken"**, ciddi hiçbir tepki ile karşılaşmıyor. Artık, ahlak, namus vb. değerler pazarda satılan mal gibi parayla alınıp satılan **"değer"**ler halini almıştır.

Dünyada kapitalizmin **"erdem"**lerini savunanlar, boşuna felsefenin sonunun geldiğini söylemiyorlar. Çünkü **"felsefenin nesnesi şu sorudur: Varlık, varlığın bilinmesi, "Ben", "Biz", siyasal oluşumumuz, adalet vb. üzerine ne düşünmeliyim, ne düşünmeliyiz?"**dir. (Cornelius Castoriadis, Dünyaya, İnsana ve Tabiata Dair, Sayfa 85) Felsefenin sonu, insanın insanlıktan çıkışıdır. Kapitalist toplumun amacı ise insanı insanlıktan çıkarmaktır. Bu sistem, toplumun, toplumsal sistemin **"öznesi"** insanı, **"nesne"** haline getirmiştir. Nesne ise kendi başına hiçbir anlam ifade etmeyen bir varlıktır ve hep yönlendirilmeye, kullanılmaya ve güdülmeye mahkumdur. Kapitalist toplum ise insanın güdüldüğü, yönetilip yönlendirildiği, **"birey"**in özünden boşaltılıp bir eşya haline getirildiği bir toplumdur. Felsefe doğal alarak, ona olanak sağlayacak bir toplum düzenine ihtiyaç duyar. Kapitalizm bundan dolayı, sınıflar savaşı döneminin bittiğini, felsefenin, ideolojilerin öldüğünü söyler durur.

Bugüne kadar oluşan toplum düzenlerinde, kapitalist toplumda da toplumun, onu oluşturan bireyler tarafından değil, tanrılar, doğa yasaları, tarih yasaları vb. yasalar tarafından yönetildiği dayatılır. Yani toplum hep bireyler üstü gösterilir, toplumun bireye rağmen var olduğu işlenir. Bu anlayış, toplumları asıl var eden insanı özne olmaktan çıkaran anlayıştır.

Elbette insanlar, içinde bulundukları topluma göre şekillenir, o toplumun parçalarıdırlar, toplumsal değerleri etkiler ve etkilenirler.

Birey, kendiliğinden yetişmez, insanı vahşi bir ormanda büyütürseniz, kurt-çocuk, vahşi-çocuk, deli olur. Ancak o, birey olamaz. Kapitalist toplumda da insan bir şeyler olmuş, ancak gerçek anlamda birey olamamış, bundan dolayı da hep kendi içinde hayvani yönü öne çıkmıştır.

Kısaca, toplumda aklın alamayacağı çılgınlıklara başvuran insanın verili konumu budur. Çılgınlıkların ortaya çıktığı koşulları, nedenleri ortaya sermeden, yüzeysel değerlendirmelerle, insanlara, deli, katil, sapık sıfatları vurmak sonuçlarla uğraşmaktır. Gerçeğin üstünü gizlemektir. Her gün sayfalara, **"sapık üç kişiyi vurdu, beş kişinin ırzına geçti, patronunu öldürdü"** manşetleri atarak olayları nedenlerinden bağımsız vermek insanlığa, insani değerlere değil, bu, " **katilleri, sapıkları, delileri"** yaratan sisteme hizmetten öte bir anlam taşımaz. Kapitalist sistem önce **"suçlu"** yaratıyor ve ardından **"adalet, huzur"** dağıtıyor. Bu yöntemle de, **"ben olmazsam, bu düzen olmazsa, sizin rahatınız kaçar, birbirinizi idare edemezsiniz, benim kurduğum ordu, polis, mafya düzeni olmadan böyle 'sapık, ahlaksız, katil sürülerinden' kurtulamazsınız"** diyerek tam bir aldatmaca yöntemi izlenmektedir.

Halbuki, suçu ortadan kaldırmak, suça neden olan olguları doğru teşhis ederek onlara yönelmekten geçer. Bu ise kurulu düzene son verilmesi ve yeni, adil, değerleri paradan başka şeylerle ölçülen eşitlikçi bir dağılımın olduğu bir düzen kurmayı gerektiriyor. Yeni bir dünya iddiasıyla ortaya çıkanlar ise, bu yeni yaşamı, kendi yaşamlarında maddileştirmekle işe başlamalıdırlar. Bugün dünyanın birçok bölgesinde olduğu gibi Türkiye'de de insanlar neden **"dine"**, **"faşizme"**, **"gericiliğe"** sarılıyorlar. Bunu anlayamıyoruz diyen aydının, devrimcinin anlamak istemediği bu yeni yaşama gelememektir. Devrimci gibi düşünüp, burjuva gibi yaşamakla, ilerici ideolojiyi savunup, yıkmak istediğin düzenin çarkları içinde, ona hizmet eden kurumlarda çalışmakla inandırıcı olunamayacağı gün gibi açıktır. Türkiye toplumunun çıkmazı burada, devrimci hareketinin zayıflığı buradadır.

Türkiye devleti ve oluşan toplum yapısı artık kendini yeniden üretecek durumdan uzaktır. O artık, hep krizdedir, çıkmazdadır. Bundan dolayı da insanların kolektif çıkışlara yönelme eğiliminin önüne en sert yöntemlerle çıkmaktadır. Askeri yöntemler dışında hiçbir yöntemle toplumu yönetemeyecek hale gelen bir yönetimin ise en zayıf anını yaşadığını bilmek için kahin olmaya gerek yoktur. Artık devlet, şantajla, rüşvetle, yolsuzlukla, imha ile ayakta durmaya çalışıyorsa, bu onun sonunun yakınlığına işaret eder. Ölüme direnmenin ise bugüne kadar ilacı bulunamamıştır. Sorun ölüme giden bu düzenden, insanı da birlikte yok olmaktan kurtarmaktır. Bugün **"akıl tutulması"** yaşanıyor. Bunalımı olan **"değer"**in bunalımı aşacak güçler ise öncüsünden yoksundur. Türkiye'de insan anlık zevklerin tutsağı, kolektiviteden uzak, bireyci, içine kapanık veya **"tanrıya"** sığınmış, kimi ise küstah ve sahtekar bir tipe dönüşmüş; günlük maddi yaşamını sağlama olanağından mahrum bırakılmış kitleler, artık bir panik yaşıyor ve korkunun esiri insan, kurtuluşu intiharlarda arıyor. Bu toptan çürümedir. Çözülmedir. Bu çürümenin kokusu tüm toplum katmanlarını sarmış; çürüyen baştır. İntihar edenler, **"dünyada hiçbir değer kalmadı, benim bağlı olduğum değerler öldü, yaşamanın anlamı yok"** diyerek ölüyor.

Şimdi değeri olan, gücü olan tek şey paradır bu düzende. Ahlak, namus, insanlık, eşitlik, adalet her şey parayla alınıp satılır hale gelmiş. Parası olmayanların ise insanlıktan çıkmadan, yaşama şansı yok. Ya bu düzeni yıkacaksın, ya da insan olmaktan çıkıp sürüngen olacaksın, başka yol kalmamış. Bundan dolayı, intihar edenler, delirenler, bu düzende bu gelişmeleri görüp, bu duruma razı olanlardan belki de daha akıllı ve dürüsttürler. Bu düzenin amacı insanı kolektif bir ruh ve anlayıştan yoksun bırakarak, düzenin doğal parçaları, tek tek nesneler haline getirmektir. Bunun başarıldığı noktada ise insanlık yok olmuştur. Bugün Türkiye'de insanlar **"devleti arıyoruz"** diye sokağa çıkıyorlar. Bu yanlış bir yönlendirmedir. İnsanın kendi kendini yönetemeyeceği, hep başkalarını arar hale getirildiği kurulu düzenin mantığıdır. İnsanlar artık kendi gerçek devletlerini kendileri kurmak için ayağa kalkmalıdır.

Bundan binyıllar önce kölecilik **"doğanın değişmez bir yasası"** olarak algılanıp savunuluyor ve buna karşı çıkan insanlar ise ütopyacılıkla, idealistlikle suçlanıyordu. Bugün klasik kölecilik artık tarihe karıştı. Şimdi de insanın insanı sömürmediği, herkesin eşit ve kardeşçe bir yaşamı savunması aynı gerekçelerle de reddediliyor. İnsanlığın kurtuluşu için yola çıkan, bu uğurda canlarını vermekten çekinmeyenler, **"deli, ütopyacı, gerçekçi olmayan"**lar diye alaya alınıyor. Kapitalist düzenin savunucuları ise, bu düşünceyi savunanları kendi sonlarını hazırladıklarını bilerek doğmadan imhaya çalışıyorlar. Bugün insanlığın kurtuluşu, sınıfın kurtuluşundan ayrı olmayan, ancak onu da aşan bir önemdedir. Bugün insanlığın değerlerini, aklını, bilincini kurtarmak, her şeyden önce gerçekleştirilmesi gereken amaçtır.

İnsanın insana yabancılaştığı, insanın kendine yabancılaştığı bir dünyada, öncelikle yapılması gereken, bireyi kendi ile barışık hale getirmek, ardından insanın başkasıyla ortak yaşamı, eşit ve adil bir biçimde paylaşabileceğini pratikte göstermektir. Bunu sağlamadan, salt **"sınıf"** tahlilleriyle yetinip, geleceğin toplum modelini kendi örgütlü yaşamında kitlelerin gözü önüne sermeden başarılı olmanın olanağı yoktur. Bugün Türkiye'de yaşanan bu kaos ortamında, burjuva medyasının ve tüm iktidar organlarının yapmaya çalıştığı, bir yandan Kürdistan'da yürütülen kirli savaşı olağan bir şeymiş gibi toplum bilincine yerleştirmek, bir yandan da tüm bu yaşanan ölüm, intihar ve sapıklıkların sorumlusu olan kendini gözlerden gizleyerek, bu durumun insanın doğasında bulunduğunu ve **"devletimiz olmazsa, bu durum daha da vahimleşir"**i kitlelere benimsetmektir. Rüşvet, yolsuzluk, ahlaksızlık hemen hepsi artık doğal durummuş gibi toplumda kabul görür hale getirilmiştir. Devlet artık kendisi rüşvet vererek düzeni yürütmeye çalışıyor. Buna karşı ise en ufak bir çıkış kanla bastırılıyor. Kürdistan'da yürütülen kirli savaş, ekonomik, toplumsal ve psikolojik sorunlarıyla dönüp Türk toplumunu da vuruyor. Öyleyse insan olan herkesin görevi önce bu savaşı ve akan kanı durdurmaktır. Bu akan kanın durması ise kendiliğinden bugün bu kanın sorumlularını toplumun başından uzaklaştıracaktır. Eli kanlı katiller bu düzenle birlikte tarihin çöplüğüne gitmeden, ne çocuklarına bakamadığı için intihar edenleri, ne bundan dolayı bedenlerini satanları kurtaramaz. Sorun sistemin köküdedir.

Artık, Türkiye'de esas bölücünün, toplumu kamplara ayıranın, giderek bireyin kendisini parçalara ayıranın bu düzenin bekçisi TC olduğu gün gibi açıktır. Gerçekten kardeşliği, eşitliği, aklın yolunu, insani değerleri savunanın ise bugün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve öncüsü PKK olduğu ise aşikardır. Bunun dışında yer alınacak hiçbir saf tutma gerçekçi değildir, hedef şaşırtıcıdır. Bu istem dışı, irade dışı bir gerçekliktir. Ya insanlığın genel kurtuluşu amaç edinilecek, ya da çürüyen ve biten TC ile birlikte intihar seçilmiş olunacaktır. **"Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz."**

Berxwedan çalışanlarından...

BERXWEDAN Gazetesi, büyük, yüce ve kutsal bir savaşın ürünüdür. **BERXWEDAN,** direnişin sesi olmayı aralıksız 10 yıl sürdürdü. Bu 10 yıl pek çok acıyı, güzelliği, sevinci, başarıyı içermektedir. Nefes nefese büyüyen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemize yetişebilmek, onun yüklediği görevleri yerine getirebilmek temel amaç olmuştur.

Kürdistan dağlarındaki gerillanın sesi, düşman zindanlarındaki Berxwedan'ın sesi, dünyanın her tarafına dağılan Kürdistanlıların sesi olmaya çalıştık.

BERXWEDAN Gazetesi çalışanları olarak bu görevi üstlenmenin onurunu ve coşkusunu hep yaşadık ve her zaman yaşamaya devam edeceğiz. Düşmanın her türlü yönelimlerine karşın yılmadık, çalışmalarımızı sürdürdük. Gece gündüz farkı gözetmeden halkımıza ulaşmanın kanallarını hep açık tuttuk. Halkımızla her zaman iç içeydik, yürek yüreğeydik. Sizlerle Kürdistan'a döndük, sizlerle alanlarda yürüdük, sizlerle açlık grevlerindeydik, sizlerle Düsseldorf mahkemelerindeydik, sizlerle Ronahi ve Berivan'ın ateşinde aydınlandık. Her gün bir adım daha ilerleyen, dağlarda düşmana aman vermeyen gerillalarımıza, köyde, şehirde, metropollerde ve yurt dışında ayağa kalkan halkımıza layık olmanın sorumluluğuyla çalıştık.

BERXWEDAN, ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı yeni yaşam kültürünün taşıyıcısı olmayı hedefledi. Bu yüzden **BERXWEDAN,** düşmanın dayattığı, bitiren, kaybedişe götüren, ölümün adı olan yaşama karşı verilen direnişin, savaşın adı oldu. Başkan APO'nun ilmek ilmek dokuduğu devrimci yaşam ilkelerini hakim kılmak, yaşamın hücrelerine bunları özümsettirmek hareket noktamız oldu. Bunları halkımıza taşırırken, biz çalışanlar da eskiyi yıkmanın savaşımını kendimize karşı verdik, vermeye devam ediyoruz.

Kürdistan'da yaratılan yeni yaşamın görkemi geride kalmayı asla kabul etmiyor. **BERXWEDAN** Gazetesi'nin her sayısı bir önceki sayının ilerisini yaratma çabasıyla siz halkımıza sunuldu. Hatalarımız, eksikliklerimiz de halkımız tarafından düzeltildi, giderildi. En doğru, en iyi haber kaynağı olarak yine halkımızı esas aldık. Bu sayede de halkımızla olan bütünleşmemizi pekiştirdik.

Kürdistan devriminin bir özelliği de asla kolayı, kolay sonuç edinmeyi kabul etmemesidir. **BERXWEDAN** çalışmalarında bu ilke esas alındı. Bazen çok az sayıda elemanla da olsa çalışmalar aksatılmadan sürdürüldü. En azla, en iyiye ulaşma temel alındı. Zorluklar karşısında yenilgiyi değil, zaferi düşünmede Kürdistan şehitlerinin ve Başkan APO'nun, gerillalarımızın, direnişçilerimizin verdikleri güç, dayanağımız oldu.

Bizler mücadelemizin her alanında sizlerle birlikte olmaya devam edeceğiz. **BERXWEDAN** Gazetesi'ne emek veren ve şahadet mertebesine ulaşan yoldaşlarımıza bağlılığımızı savaş yeminimizle yineliyoruz. Yine **BERXWEDAN**'a yazılarıyla katkı sunan tüm yurtseverlerimize ve dostlarımıza teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Bizler halkımızla hep iç içe olduk. Zaferi garantilediğimiz bu süreçte birlikteliğimiz bağımsız Kürdistan'da daha da yüceleşecektir.

ERNK AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

Rolünü oynadı, görevini ALNININ AKIYLA TAMAMLADI

Berxwedan, ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni çıkış yaptığı ve büyük saldırılarla karşı karşıya olduğu bir dönemde bir boşluğun doldurulması amacıyla yayın yaşamına atıldı. Mücadelemizin ve halkımızın sesi oldu. Her türlü saldırıya göğüs gerdi ve Kürdistan devriminin basın cephesindeki amansız savunucusu oldu.

Berxwedan, cephemiz ERNK'nin yayın organı rolünü de oynadı. Cephemizin kitlesel çalışmalarında tartışılmaz katkıların sahibi oldu. Sesimizin duyurulmasında, halk kitlelerimizin aydınlanmasında ve örgütlendirilmesinde devrimin güçlü bir aracı olmanın çabasını sergiledi.

Gazetecilikte yeni bir öncü örnek oldu. Kürdistan basın-yayın cephesinin temellerinin sağlam atılmasında ve büyümesinde rolünü başarıyla oynadı.

Bugün yayın yaşamına son verirken, arkasında onurlu bir miras bırakıyor. Tarihe önemli bir rol oynamış gazete olarak geçiyor. Rolünü oynadı ve görevini alnının akıyla tamamladı.

Halkımızın artık günlük gazetesi, televizyonu, ajansı, birçok dergisi vardır. Basın cephesi genişlemiştir. **Berxwedan** buraya kadar getirdi. Bundan sonrasını getirmek de halkımızın yeni basın-yayın değerlerinin görevidir.

Berxwedan'ın 10 yılı aşkın süre yaptığı başarılı yayın pratiği takdire layıktır. Bu nedenle **Berxwedan**'ın bütün çalışanlarını selamlıyor ve kutluyoruz.

YCK

Sterka Ciwan olarak, uzun soluklu bir yayın hayatını tamamlayan Berxwedan ve çalışanlarına başarı dileklerimizi iletiyoruz.

Berxwedan ulusal kurtuluş mücadelemizin basın geleneğinin yaratıcılarından olmuştur. Onun yarattığı çizgide pek çok yayınımız yürümeye devam etmektedir. Sterka Ciwan da bu çizgiyi esas almakta ve geliştirmeyi hedeflemektedir. Kürdistan gençliğinin gazetesi rolünü de oynayan Berxwedan görevini başarıyla tamamlamıştır. Bizler kendi yayın organımız olan Sterka Ciwan'ı daha da güçlendirerek rolümüzü oynamaya çalışacağız.

Berxwedan gazetesi bize büyük bir miras bırakmıştır. Bizler bu mirasa Kürdistan gençliğini şahinleştirerek cevap olmaya çalışacağız.

Kısa bir süre önce şahadet mertebesine erişen Mazlum **(Hasan KIZILER)** yoldaş basın-yayın alanında yetişen, Kürt gençliğinin ülkeye dönüş çağrısını kendisinde somutlaştıran bir şahindi. Sterka Ciwan şahsında bundan sonraki yayın hayatımızda **Mazlum** yoldaş ve tüm Kürdistan şehitlerinin anısına bağlı kalarak her zaman en iyi çalışmaların sahibi olmayı hedefleyeceğiz. Bu temelde görevlerimize yükleneceğiz ve Başkan APO'nun kesin talimatı olan zaferi kazanacağız.

YAJK

JINA SERBILIND

Tevgera Azadiye Jinen Kurdistan

10 yılı aşkındır yayın hayatını sürdüren **Berxwedan** gazetesi Kürdistan tarihinde onurlu bir yere sahiptir. Her yerde ve her zaman halkımızın sesi olmaya çalışmıştır. Bu anlamıyla bugün güçlü bir mirasın yaratıcısıdır. Kürdistan'da, Türkiye'de, Avrupa'da **Berxwedan**'lar çoğalmıştır.

Berxwedan belli bir kesimin gazetesi olmamıştır. Yediden yetmişe bütün Kürdistan halkının gazetesi olmuştur. Kürdistan kadınının örgütlenmesinde, eğitilmesinde büyük emekleri olmuştur.

Berxwedan yayın yaşamına son verirken, rolünü oynadığına, görevini tamamladığına inanıyoruz. Kürt basın tarihinde militan gazeteciliğin geliştirilmesinde ciddi rol oynamış bir gazetedir.

Kürdistan kadını bugün daha da güçlenmiş ve özgürleşmiştir. Bizler basın alanında partimizin ve cephemizin yarattığı mirasa dayanarak YAJK'ın dergisi olarak Jina Serbilind'ı çıkarıyoruz. Kendi payımıza **Berxwedan**'ı da temsil edeceğiz. Bundan sonra kendi yayın organımızı daha da güçlendireceğiz. Berxwedan'ın Kürdistan basın tarihinde sergilediği onurlu pratiği örnek alıyoruz ve selamlıyoruz.

Özgür Halk

Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürt halkının imhasını hedefleyen topyekün savaş planı bu dönemde halkın yurtsever kurumlarını hedef alarak saldırılarını sürdürüyor. Topyekün savaş planı dahilinde şimdiye kadar 150 Kürt politikacısı ve gazetecisi hedeflendi. Toplumsal Diriliş, Halk Gerçeği, Yeni Ülke, Özgür Gündem, Özgür Ülke gibi dergi ve gazetelere yapılanlar, bugün bu geleneği sürdüren parti, gazete ve dergilere karşı sürdürülüyor; sansür, büro talanları, toplatmalar, kapatma, dağıtım engeli, çalışanların tehdit edilmesi, gözaltı, tutuklamalar, özel savaş siyesetinin **"olağan"** uygulamaları olmuşlardır.

Bu sürecin bir parçası olan dergimiz Özgür Halk yaşananlardan fazlasıyla nasibini aldı. Temsilcilerimiz katledildi, bürolarımız bombalandı. Bütün bunlar Kürt basın-yayın cephesini yok etmek için yapılmıştır. Bütün saldırılara karşı direnişimizi halkımızdan aldığımız güçle sürdürmeye devam edeceğiz.

Bu temelde Özgür Halk dergisi olarak 10 yıldır yayınını sürdüren **Berxwedan** gazetesi yayın hayatına son verirken onun çalışanlarını selamlıyor ve kutluyoruz.

Tek seçenek halkların iradesinin temsil gücünü yaratmak ve savunmaktır!

MERAL KIDIR

Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun ilanı, Türkiye'de görünürde **"yok"** sayılsa da, somut gelişmeler bunun ağırlığını her gün her saat daha fazla duyuruyor. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun ilanının, Kürdistan tarihinde taşıdığı önem açıktır. Ulusal kurtuluş mücadelesinde bir durak olan bu gelişme, Kürt halkının ulusal-siyasal iradesinin kendini bütün bir dünyaya dayatması ve kabul ettirmesidir. On yıllar süren savaşın büyük acılar üzerindeki meyvesidir.

Bu parlamentonun ilan edildiği tarihi dönem, Türk burjuva parlamentosunun bütün işlevini yitirdiği, hiçbir temsil gücünün olmadığının bütünüyle açığa çıktığı bir özellik taşıyor. Türk sömürgeciliğinin siyasal ve askeri iradesinin paramparça edildiği bir dönemde, yirmi yıla yakın bir süredir devam eden Kürdistan ulusal kurtuluş hareketiyle Kürdistan halkı ulusal-toplumsal merkezileşmesinin ve kazandığı büyük otorite gücünün en ileri temsil organlarını kurumlaştırıyor. Bu biten ve tükenene karşı yeni doğan ve gelişen bir kuvvettir.

Açık ki, Kürdistan halkı bu kazanımı üzerinde şimdi örgütlenmenin, kendini merkezileştirmenin önemini ve anlamını çok daha iyi görüyor. Dünya halklarına hitap ve etki gücünün nasıl arttığını pratikte gözlüyor. Bu aynı zamanda kazanmak için önce kendini yaratmak gerektiğini herkese de öğreten bir pratiktir.

Sürgünde Kürdistan Parlamentosu, özgürlük, eşitlik, kardeşlik isteyen bütün halkların ve emekçi sınıfların özlemlerinin gerçekleşmesidir. Bu parlamentonun **"ulusal"** kimliğinin ötesinde bütün halkları kucaklayan ve TC parlamentosunda temsil edilen ırkçı-faşist karakterin tam tersi olarak özgürlük ve kardeşlik içeren bir karaktere sahip olduğu biliniyor. Sadece yemin töreninin gerçekleri bile bunu ortaya koymaya yetiyor. Yeşil-sarı-kırmızı renklere bile tahammül edemeyen TC parlamentosuna karşı, Sürgünde Kürdistan Parlamentosu daha açılışında halklar zenginliğinin en güzel motiflerini sundu. Bu, insanlık adına onur kaynağıdır. İnsanlık adına bir büyük kazanımdır.

Bu özellikleriyle bakıldığında, Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nu dünyanın resmi güçlerinin tanıyıp tanımamasının hiçbir öneminin olmadığını söylemeliyiz. Çünkü burada yaşanan da bir savaştır. TC parlamentosu inkarcı, faşist ve ırkçı özellikleriyle bunlar tarafından kabul gören ve yine bunların onayıyla askerler tarafından kapatılıp-açılan bir sözde parlamentodur. TC'nin ve parlamentosunun bütün tarihi suçlarına, sözde dünyanın en eski parlamentolarına sahip bu güçler de ortaktırlar. Halkların inkarı, imhası, hala süren vahşi yok etme savaşları, bunların politikaları ve onayları doğrultusundadır. Burjuva parlamentolarının temsil etme iddiasında oldukları **"demokrasi"** gerçekte onların suçlarını örtmenin örtüsüdür. Bunun çok somut örnekleri var. Bir Alman parlamentosu buna en açık örnek olarak gösterilebilir. Türk ırkçılığı ve faşizminin, özel savaşın bir organı olan Türk parlamentosuna karşı hiçbir zaman tavır almışlar mıdır? Kaldı ki, kendi durumları nedir? TC'ye her türlü askeri, siyasi ve ekonomik yardım akıtmanın meşrulaştırma aracı ve Almanya içinde de Alman faşizminin sözde meşru zeminlerde gelişmesinin örtüsü değiller midir? ABD parlamentosu, emperyalist saldırganlığı ve her türlü sömürüyü, ırkçılığı meşrulaştırma çabasının ötesinde hangi rolün sahibidir? İngiliz, Fransız vd. burjuva parlamentoları açısından da durum budur. Bunların temsil ettikleri şey, emperyalist tekellerin çıkarları ve çatışmalarıdır.

Şimdi yeni bir temsil düzeyini daha tanıyoruz. Burada emperyalizm ve sömürgecilik tarafından inkar edilen bir irade kendi siyasal temsilini yaratıyor. Ama kendini yaratırken, Kürdistan'da inkar edilen ve yok edilmeye çalışılan diğer halk topluluklarının iradesini de canlandırıyor ve temsil gücünü kazandırıyor. Ermeni, Süryani hatta Türk kesimlerinin yeni temellerde buluştukları ve kendilerini ifade ettikleri bir organ olma özelliğini taşıyor. Bununla da kalmıyor, TC parlamentosunun tükenişini, merkez olamama karakterini göstererek, Anadolu emekçi halklarına kendi temsillerini kendilerinin yapmaları, bunun örgüt ve eylem gücünü açığa çıkarmaları ve siyasi ifadeye kavuşturmaları çağrısı anlamına geliyor. Ya emperyalist ve sömürgeci-faşist burjuvaların çıkarlarının temsil organlarında kendimizi kaybetme, ya da halkların emek temelinde kendi temsil organlarını yaratmaları ve burada güç birliğine ulaşmaları. Artık Kürdistan ve Anadolu halkları bu iki tercihi de en somut örnekleriyle görmek durumundadır.

Önceleri, belki de birçok insan için hayal gibi gelen, çok çok geleceğe ait gibi görülen gelişmeleri artık ellerimizde tutuyoruz. Bu, müthiş bir olay. Büyük bir güç kaynağı. Bu kazanım, çok daha büyük kazanımları elde etme inancını büyüten, hedefte daha da sağlamlaşmayı getiren, dünle gelecek arasında kesin sınırı çizen bir kazanımdır. Kitleler artık bunu görüyorlar.

Bunun etkileri Türkiye metropollerinde de yaşanıyor. Yüzbinlerce Kürdistanlı yurtsever, geçmişlerini artık çok daha sağlam görüyor, daha büyük bir güç hissediyor. Özellikle MED-TV'nin yayına girmesiyle bunun etkileri daha derinden duyuluyor. MED-TV'nin geçmişle kıyaslanamayacak genişlikte bir kitle eğitim aracı olacağı, bu rolü şimdiden oynadığı görülüyor. Tek başına Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun ilanı bile kitleler açısından bir bilinç patlamasıdır. Ya da, Türk TV'lerinden bile olsa sürekli leşen savaşa ait görüntülerin izlenmesi de, TC'nin amaçlarına rağmen kitleleri eğiten bir rol oynamaktadır. Esas olarak savaş her gün her saat bilinçleri döven, ruhları yeniden şekillendiren bir okul görevini görüyor. Bunun etkileri sadece Kürdistanlı kitle üzerinde değil, başta metropol kentleri olmak üzere Anadolu emekçi halkları üzerinde de giderek daha çok yansımasını gösteriyor. İstanbul gibi büyük metropol kentlerde son dönemlerde yaşanan kitlesel eylemlilikler, bu kitleler içindeki doğrudan bir siyasal-örgütsel çalışmanın ürünü olarak değil, savaşın kitleleri eğiten ve harekete geçiren yansıması olarak gelişiyor. TC'yi metropoller açısından esas olarak korkutan da budur.

Bu gelişmeyle paralel olarak Türk sivil faşizminin sokaklara salınması da gözleniyor. Hatta bizzat TC Cumhurbaşkanı sıfatıyla Demirel, **"Türk milliyetçiliğini sokaklara dökeriz"** tehdidiyle, Anadolu halklarından emekçilere ve Kürdistanlı (metropollerdeki) yurtseverlere gözdağı vermeye çalışıyor. Bozkurt işaretli faşist sürüler sokak gösterileri yapıyor, belleri tabancalı olduğunu saklamaksızın ortalıkta dolaşıyor, insan kaçırıyor, işkence yapıyor ve vahşi cinayetler düzenliyorlar. En masum işçi ve memur eylemliliklerine, öğrenci gösterilerine bile en azgın saldırılarla cevap veriliyor.

Görülüyor ki, bütün **"demokratikleşme"** hikayelerine rağmen, pratikte savaş şiddetleniyor, yaygınlık ve derinlik kazanıyor. 21 Mart'tan bu yana **"askeri çözüm"** ve **"siyasi çözüm"** üzerine her şey pratik olarak konuşuluyor. Türk egemen sınıflarının **"askeri çözüm"**'den başka tercihlerinin olmadığı görülüyor. Demirel, buna mahkum olduklarını, **"siyasi çözüm"**'ün TC'yi bitirmek anlamına geldiğini açıktan itiraf ediyor ve **"siyasi çözüm"**'den bahseden herkesi **"hain"** olmakla, TC'yi yok etmek istemekle suçluyor. **"Türk milliyetçilerini sokağa dökeriz"** tehditi ise ya Türk egemen sınıf çıkarlarında ya da halkların çıkarlarında var olma tercihinin en somut dayatması anlamına geliyor.

Gerçekten de durum budur. Ya bugüne kadar olduğu gibi halklar ve emekçi sınıflar kendilerini inkar ederek TC'de Türk şovenizmi ve faşizminin aleti olacaklar, ya da Kürdistan halkının örneğinde olduğu gibi kendi tarihleri ve güncel gerçeklerini açığa çıkararak gerçek temsil güçlerini yaratacaklar. Savaş, bu tercih üzerinedir.

Şimdi bunun ilk yansımaları ve ilk çatışmaları büyük metropol kentlerde görülüyor. Bu, bir ilk provadır, ilk ayrışmadır. Devlet, bu ilk ayrışmada inisiyatifi kendi elinde tutmaya, kitlesel tepki ve eylemlilikleri kendisi yönlendirmeye büyük özen gösteriyor. Ayrışmayı, halklar ve TC kesin sınırında değil, sivil faşizm ve **"sol"** arasında bir görünüme sokmayı hedefliyor. Yaşanan bütün gelişmelerin savaşla olan doğrudan bağını başka çelişkilerle gözden saklamaya çalışıyor. Şimdi çok net biçimde açığa çıkmamış da olsa, özellikle **"radikal sol"** görünümlü bazı isimleri TV ekranlarında öne çıkarması da geleceğe ilişkin bir politikanın ilk sinyalleri olarak dikkati çekiyor. Bu konuda belki şimdiden çok şey söylenemez. Ancak görüntüye değil, gerisine bakmayı bilenler için önemli işaretler olduğu da açıktır.

Anadolu ve Kürdistan üzerindeki egemenliği bin yılı aşan egemen Türklük son direnmesini yaşıyor. Elbette ki egemenliğini kolay bırakmayacaktır. Gerekirse kendini binbir biçime sokarak yaşamaya çalışacaktır. Emperyalizm de, TC'yi ve TC üzerindeki çıkarlarını kolay kaybetmeyi hiçbir biçimde kabul etmek istememektedir. TC'de temsil edilen halklar inkarı, TC'den çok daha fazlasıyla emperyalizmin dünya ve bölge politikalarının çıkarınaydı. Kürdistan halkı örneğinde görüldüğü gibi bu bölgede halkların kendi temsil güçlerini bulmaları ve kendi ilişkilerini yaratmaları emperyalizmin tarihi yenilgisi anlamındadır. TC'ye verdikleri büyük desteğin kaynağı da budur. Yine Kürdistan halk iradesini açığa çıkaran PKK'ye duydukları büyük nefretin nedeni de budur. PKK, bütün bir sistem tarafından yok sayılan Kürdistan halk iradesini açığa çıkararak ve onun iktidar gücünü yaratarak, özelde TC örgütlenmesinde yok sayılan Anadolu halklarına ve genel olarak da bütün bölge ve dünya halklarına en büyük çağrıyı yapmış ve büyük bir güç kaynağı oluşturmuştur. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun ilanı ise bu çağrının zirveleşmesi, somutta karakterinin gösterilmesi anlamına gelmiştir.

TC'de yaşanan çözülme sadece TC ile sınırlı bir çözülme ve iflas olmayıp, sistemin çözülmesi ve iflasıdır. Kürdistan devrimine karşı baskı ve şiddetin TC sınırları içinde kalmayıp, bütün Avrupa ülkelerinde de yaşanıyor olması da bunun kanıtıdır. Emperyalizm, PKK önderliğinde ifadesini bulan, savaş gücü kazanan Kürdistan bağımsızlık iradesine her alanda her araçla saldırmaktadır. Bunun yanısıra bir yığın siyasi manevrayla işbirlikçiliği örgütleme çabalarına devam ederek, devrimin ilerleyişinin önünü kesmeye çalışmaktadır. Bu politikanın yansımaları Türkiye üzerinde de görülmektedir ve giderek çok daha fazla görülecektir. Hem de Türkiye'de radikal görüntülerle ve halk kimliklerini sözde kabul etme adı altında sağ ve sol'da **"yeni"** isimler gündeme sokulacaktır. Sağ'da Boyner buna bir örnektir. Ama görünüşte devletin karşısında olan sol biçimlenmelerin yaratılması çabası da gözardı edilmemek durumundadır.

Halklara vereceğimiz mesaj, bu dönemde tarihi bir önem taşıyor. Kürdistan devrim tarihi mesajını en son Sürgünde Kürdistan Parlamentosu ile en güçlü şekilde verdi. Şimdi Anadolu emekçi halkları adına buna verilecek cevap önem taşıyor. Bunun gücü olmak, eylemi olmak, iradesi olmak önem taşıyor. Resmi Türk tanımının karşısında olmanın anlamı, her zamankinden daha çok bu dönem ortaya konulmak zorunda. Omuzlarımızdaki tarihi görevin bu niteliğini biliyoruz. Kürdistan devrimi karşısında alabildiğince sıkışan ve katılaşan egemen Türklük karşısında, halkların temsil gücü olmak belki de halklara rağmen gerçekleşecektir. Tıpkı daha önce Kürdistan'da olduğu gibi, bizim birkaç yıllık pratiğimiz ve çabalarımız da gösterdi ki, Kürdistan devriminin kazanımları üzerinde de olsa, Anadolu'nun temsil gücünü açığa çıkarmak kesinlikle kendi bedelleri karşılığında olmak zorundadır. Daha sancısız ve daha az bedellerle gerçekleşmesi bir yana, belki de bütün bedellerin karşılığı olarak yaşanmak zorundadır. Bugün bunu çok daha iyi görüyoruz. Kürdistan halkına ve Kürdistanlı yoldaşlarımıza bu sorumluluğun bilincinde olduğumuzu ve öncü çıkışın bedellerine hazır olduğumuzu belirtmek istiyoruz. Kürdistan devriminin öğrettiği en temel gerçek, kendi tanımını kendinin yapması zorunluluğudur. Bu devrimin öğrencisi olarak, yoldaşlığın ve halklar kardeşliğinin gereklerine bağlı kalmak en büyük çabamızdır.

Sürgünde Kürdistan Parlamentosu, Kürdistan halkı için olduğu kadar Anadolu halkları ve emekçi sınıfları için de güç ve onur kaynağıdır. Yılların emek birikiminin, kahramanca direniş ve fedakarlıklarının somutlaşması olan Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nu bu vesileyle bir kez daha selamlıyor ve halklarımıza kutlu olsun diyoruz.

Her türlü kölelik zincirinin paramparça edilip tarihin çarkının adeta ışık hızıyla tersine çevrildiği, zifiri karanlığı aydınlatan sürekli meşalenin en görkemli ve en parlak bir şekilde tutmalıydık. Çünkü devrim, ölü canları kabul etmiyordu.

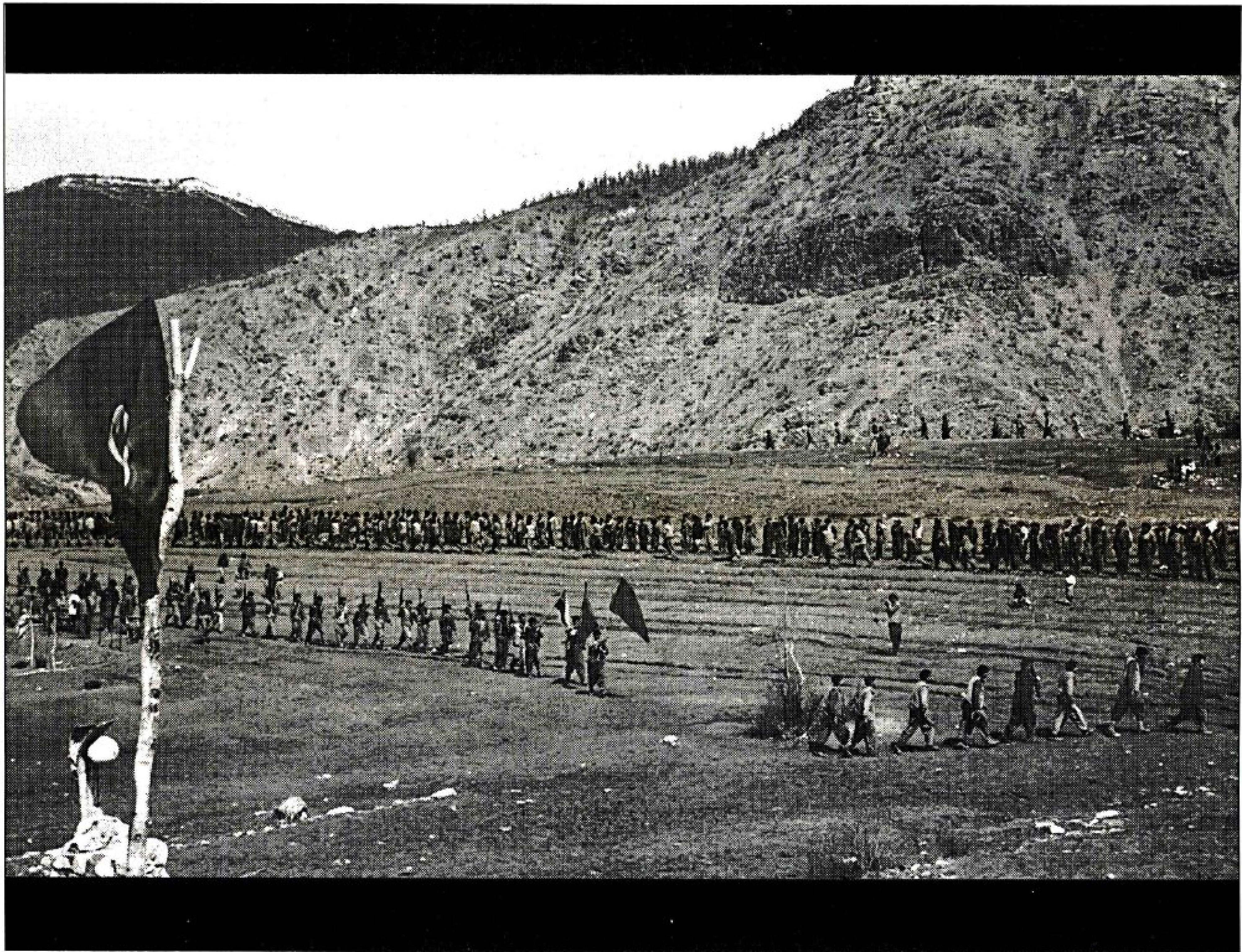
Güneşin sarı saçlarının, salonun ıslak serinliğini öptüğü bir günün sabahında coşku ve heyecan karışımı ılık duygularla uyandık. Bilincimiz ve yüreğimizle ve onlarla engin semaların sınırsız maviliklerinde raks ediyordu.

O gün; devrim önünde ayakbağı olan birçok anlayış ve yetmezliği bağrında taşıyan kişiliklerimiz için bir temizlenme ve arınma günü olmaya adayken, hem ülteliklerden gerçek militan ölçüleri yakalamanın ilk ayağı oluyordu o gün.

Platformun ilk bölümü, eleştiri-özeleştiri süzgecinden oluşuyordu. Sabahki oturumumuz; kaynağını kölelik tarihinden, geri toplumsal yapılanmadan, sö-

RUHLARIMIZI ayaklandırıp ülkeye koştuk

Sağmalcılar Cezaevi konferansından izlenimler...

tuştuğu bir süreci yaşıyoruz. Özgürlük ve bağımsızlığın emsalsiz teminatı gerillanın yaktığı direniş ateşi, bugün güneş ülkesinin her karış toprağını kavuran dev bir yangına dönüşerek, tüm dünyayı mermi sıcaklığıyla etkisine alıp bir bir terletirken; onu amansız çırpınışlarıyla söndürmeye çalışanları da kasıp kavurmaktadır. Bu kutsal ateşe her gün farklı alan ve mevzilerden asla zaptedilmez potansiyeldeki enerji taşınarak ve onursuzluğun, haysiyetsizliğin, düşkünlüğün ve pervasızlığın gözlerinin içine baka baka, onu kıpkızıl alevlerinden kurtulmanın mümkün olmayacağı sömürgeci-faşist rejime gösterilmektedir.

Günün; haşmetli dağların doruklarında yükseltilen bayrağı her alanda sarılıp enginlerde dalgalandırma günü olduğunu her an yaşayarak; düşmanın tüm yapı taşlarının sonuna kadar çökertildiğinin, baştan sona viraneye çevrilen bu ülkenin bağımsızlık suyunu içmesine ramak kaldığının bilincinde olarak ve vatan kadar kutsal bir ideal uğruna toprağa hayat katan nice canların birer parçamız olduğunu hissederek güne cevap vermemiz gerekiyordu.

Belki, yangın sıcaklığında kızıllaşan ülkemizden ırak, dört duvar arasında tutsaktık. Ama bu kalın duvar ve tel örgüler **"zafer ve iktidarlaşmanın"** dayanılmaz sabırsızlığı ve heyecanı karşısında direnemiyor, an be an eriyordu. Öfkemizi kuşanıp tüm varlığımızla sonuna kadar haykırmanın zamanıydı artık. **"Ya zafer, ya zafer"** diye öylesine gür bir haykırışımız olmalıydı ki; Gabar'da, Dersim'de, Haftanin'de yükselen çığlığa yankı olülke hasretiyle tutuştuğumuz o anda ruhsal arınmaya hazırlanırken, duvarın az ötesinde yükselen aydınlık yüzümüze, gözümüze çarpıyor ve her birimizi daha sevimli kılıyordu. Bir an için gün doğumunda gönlümüzü ısıtan bu gücün, gerillanın fırtına ruhunun ikizi olabileceğini düşünsem de, az sonra bu esrarlı gücün gerillanın fırtına ruhunun ta kendisi olduğunu anlayabildim. O anda daha bir umutlu, daha bir duyguluydum. Gerillayla bütünleşmiş olmak; tüm olumsuzluklardan, sahte yaşam özelliklerinden sıyrılmak demekti ki, bu da insanı kuş kadar hafifletiyor, ülkeden yana esen devrim rüzgarıyla tüm ağırlıklarını üzerinden atanları hemen hareketlendiriyor

keden yaşama dair umutların kabardığı hissediliyor ve hem de kişilik düzeyinde bahara doğru adım atmanın sevinci yankılanıyordu. Ülkemiz taşkın baharını yaşıyor ve aylar boyu dağ yamaçlarında biriken karlar eriyerek, gerilla ataklığıyla çağlayan nehirlerimizi canlandırırken, bizler de bu daracık ama sınırsız dünyada kişiliklerimizi arınmaya tabi tutarak kirli ve paslı yanlarımızı ülkede akan coşkun nehir sularıyla eritiyor, ruhlarımızı kar beyazı temiz ve şeffaf duygularla ayaklandırıyorduk. Ülkede dağ sırtlarında ve yamaçlarında erimeye yüz tutan kış tortusu karlar doğurgan toprakta bebeksi çiçeklenmeye gebe oluyorken, bizim için de düşkünlükten, yüzyılların tortusu sah-

"O gün; devrim önünde ayakbağı olan birçok anlayış ve yetmezliği bağrında taşıyan kişiliklerimiz için bir temizlenme ve arınma günü olmaya adayken, hem ülkede yaşama dair umutların kabardığı hissediliyor ve hem de kişilik düzeyinde bahara doğru adım atmanın sevinci yankılanıyordu."

mürgeci çarpık düzenden alan ve kişilik dünyamızda karşı-devrimi canlandırmaya yönelen tüm olumsuzluklara karşı, devrimci bir ruha, felsefeye ve karaktere ulaşmanın; iktidarlaşmamız önünde ayak direyen tüm anlayış ve yetmezliklere yönelik köklü bir çözümleme, yargılama ve kesin sonuç almanın gerçekleştirileceği bir oturumdu.

Klasik düzenlenmiş, ama gayet tertipli ve mütevazi duran salonda herkes yerini almış, büyük bir sabırsızlıkla ve anlatılması güç bir heyecanla divanın gelmesini bekliyordu. O esnada birbirini süzen gözlerin kiminde beyaz bir ışıltı ve keskin bir parlaklık okunurken, kimisinde ise utangaçça kaçışlar ve belli belirsiz anlamlar seziliyordu. Ama ortak olan bir şey vardı ki, o da herkesin çok belirgin bir stres ve heyecanı yaşadığıydı.

Bu yılki özeleştiriler geçen yılın aksine sözlü sunuluyordu. Hal böyle olunca, katlanılmaz bir sıcaklık basıyordu her birimizi. "**Bana ne zaman sıra gelecek**" diye tüm yürekler aynı ses, aynı ahenkle çarpıyordu. Divan tarafından sıralanan isimler okundukça kalpler daha hızlı ve daha büyük bir gümbürtüyle atıyordu. Kalkan her arkadaş kendi gerçekliğini gördükçe başka bir hale giriyor, çok tuhaf bir şekil alıyordu. Bu durum kuşkusuz hepimiz için geçerliydi. Kimilerimiz gerçeklerimizin korkunçluğu karşısında utancından yerinde duramıyor, gözlerini yapıdan sürekli kaçırıyorken, kimilerimiz gerçek özeleştirilerimizi aheste aheste akıttığımız gözyaşlarıyla veriyor, kimilerimiz de renkten renge girerek bir ateş yumağı halini alıyorduk. Tüm bu psikolojiyle oturduğum yerde kendimi süzgeçten geçiriyorken, divanı yöneten arkadaşın dudakları arasından dökülen

ve bana hiç yabancı gelmeyen "**iki sözcük**" duyduğumda artık fazlaca bir şey düşünemez olmuştum. Devrim karşısındaki sevimsizliğimi ve çirkinliğimi bütünüyle dışa vurmak istiyordum ama o an soğukkanlı hareket edemediğim de kocaman bir gerçekti. Sarfettiğim birkaç cümleden sonra tıkandığımı farketmem zor olmadı. Aslında o an tıkanmak, başka bir şey söyleyememek belki en normal olan şeydi. Yapının ve hele divanın beynimdeki taştan duvarlara adeta balyozla vurması esnasındaki duruşum anlatılmaz bir haldi. Bir yandan titreyen bacaklarıma hakim olmak isterken sağa sola yalpalayışım, bir yandan da kulaklarımda ve yanaklarımda hissettiğim yakıcı sıcaklığın yüzümde herhangi bir nemlenmeye dönüşmemesi için kısacık aralarla soluk alıp vermek için sarfettiğim çaba amansızdı. O an yaşadığım birkaç dakikalık süreç, bana yüzyıl kadar uzun gelse de, onun bitiminde üzerimden tonlarca ağırlıktaki yüzyılların kalıntılarını atmış olmanın huzuru da bana doyumsuz bir sevinç yaşatıyordu.

Kuşkusuz yaşanılan bütün bu duyguların sesini birkaç arkadaşın nabzından dinlemek mümkündü. Hepimiz durmak dinlenmek bilmeyen sağanak halindeki devrim yağmuru altında günlerce yıkanmış, şimdi de durulanma faslında yılan ve çiyanların izlerini süpürüyorduk. Ancak içimizdeki yılanlarla savaşımda yaralananlarımız ve yorgun düşenlerimiz süpürgeyi ustalıklı kullanamayıp sağasola titretirken, bu çarpışmada alınan darbelerle öfkesini bileyenlerimiz ise çiyan kalıntılarını kökten temizlemenin uğraşısı içerisindeydi. Akşam tüm ağırlığıyla çöküp salon yetim kaldığında koğuş içerisinde her zamankinden daha sıcak bir hava oluşmuş, tatlı gülümsemeler, iddialı sözler ve dolu dolu bakışlara iç yakan taze Bitlis tütününün kokusu karışmış ve tadına doyum olmaz bir moral ortamı doğmuştu.

Az sonra, bir grup arkadaşla bu güzel ortamı kendi haline bırakıp yeniden heyecanlı ve stresli bir atmosfere girmek üzere başka bir salona doğru yol aldık. Bu sefer tüm gözlere belirgin bir merak hakimdi. Bu, merakı ve stresi bol kısa bekleyişten sonra divandaki arkadaşın oturup konferansın içeriğini açıklayan konuşmasıyla stres ve merak yerini yüreklerde kıpırdanmalara, beyinlerde derine dalış yapmalara ve gözlerde o anı yaşıyor olmanın mutluluğuna bırakmıştı. Bu oturumun bileşimi öncekine göre dar ve kısa olmuştu. Diğer gün özeleştirilerimizi yazmak üzere oturum salonundan ayrıldığımızda alan gecenin koyu sessizliğine bürünmüştü.

Sabah güçlü ve sağlıklı özeleştiri raporu hazırlayabilmek için o gece sakin bir ruh dinginliğiyle hiç zaman kaybetmeden uyumalıydık. Ama gözkapaklarımızı birleştirinceye kadar birçoğumuz yastık ve battaniyelerimizle amansız bir kavgaya tutuşmuş, bazen battaniyeyi tuş ederek, bazen de yastığa oturaklı sağ kroşeler indirerek bir tek sigarayla teselli aramıştık.

Ertesi gün özeleştirileri yazarken her ne kadar kaş altından birbirini süzmeler, arada bir radyonun düğmeleriyle oynayarak stres dağıtma uğraşısı olmuşsa da, fazlaca bir zorlanmanın yaşanmadığı da gözlerden ırak değildi. Zira sadece birkaç gün önceden yapılan çözümlemeler hem ön açıcı olmuş, hem de belirli bir birikim ve kapsamlı bir tecrübe sunmuştu. Ancak özeleştiriler yazılırken gözlemlenen kısmi rahatlık, platformda bunların okunması sürecinde kaybolmuş ve yerini tekrardan büyük bir heyecan ve strese bırakmıştı. Divandaki arkadaşların raporlarını oldukça samimi ve alçakgönüllü bir şekilde en başta vermeleri, kolektif iradenin birlik-beraberlik duygusuna yansımasını sağlamış ve üstün morali aşılamıştı. Daha sonra birçok arkadaş kapsamlı ve derinlikli ele alınan özeleştirilerini okudukça çocuksu bir şekil alarak, ya utangaç siması gittikçe pembeleşiyor, ya da kendisini çok sıktığı için parçalı bulutlu ve bazen de ıslak bir tene sahip oluyordu. Hele S. Ö. arkadaşın özeleştirisini okurken alnında hafiften biriken damlacıkların önce alnının orta yerinde minik bir gölcük oluşturması ve sonra yavaş yavaş elma yanaklarından birer kanalcık halinde aşağı doğru süzülmesi esnasında çoğumuzda farkedilen kaçamak gülümsemeler, o anki ruh halimizin bir dışa vurumuydu sadece. Tüm özeleştiriler okunduktan sonra dinleyici konumundaki arkadaşların kararlı bir şekilde sözle bağlılık bildirmeleriyle bu oturum da canlı ve coşkulu bir biçimde sonuçlanmış oldu.

Ertesi günkü oturumda heyecan nispeten yatışmış, yerini soğukkanlı, mantıklı, cesur ve demokratik düşünen kafalara bırakmıştı. Divan tarafından sunulan rapora sadece birkaç öneriyle katılım sağlanması ise örgütleşme yönünde daha bayağı yol almamız gerektiği gerçeğini çarpıcı bir şekilde gözler önüne seriyordu. Ancak en sonda, yeni sürece ilişkin seçimler az önceki katılım düşüklüğünün aksine aktif, özgür ve adil bir atmosferde başarıyla gerçekleştirilerek, bu süreçte her zamankinden daha fazla coşku, daha fazla kararlılık ve inanç dolu önemli bir adım atılmış oldu.

Divanın insanı iliklerine kadar sarsan etkileyici ve çarpıcı kapanış konuşmasından sonra, bu kez kendini kesin olarak kazanmaya ve iktidarlaşmaya göre ayarlayan savaş tutsakları olarak, parti yaşam tarzına dört duvar ardından ama dört bir koldan fethedici adımlar ve koparıcı fırtına bir ruhla yürümeye yeminliydik. Günlerce süren bu çatışmalı kişilik savaşımından sonra tüm yüzlerde ve tüm yüreklerde içimizdeki düşmanı alt etmenin, onun yılan ve çiyanlarına karşı düşüncede zafer kazanmış olmanın engin mutluluğu ve sevinci okunuyordu. Lakin bu hayati süreçte henüz sadece içimizdeki düşmanı, kafalarımızdaki karakolları ve düşüncedeki zindanı cesur bir şekilde yargılayıp mahkum ettiğimizi, bu olumsuzluklara verdiğimiz idam cezasının infazının ise pratik yaşamımızda askerileşmekle gerçekleştireceğimizi ve ülkeye ancak bu şekilde koşacağımızı unutmuyorduk.

S. T.

Berxwedan disekine, le belê berxwedan nasekine

Dilbixwîn

Niha jî, ne nivîseke normal, ezê vê carê, nivîsa dawiyê ya girtinê ji rojnameya xwe ya hêja re binivisînim.

Dema ku hevalan ji min xwestin ku ez nivîsekê, ji bo xatirxwestinê ji **BERXWEDAN**ê re, binivisînim, destpêkê dilê min nexwest, piştre jî, min hewl da xwe ku ez rahêjim pênûsê û dest bîranîneke xwe bikim.

Ez di dawiya sala 90 de, hatime Berxwdanê, ji bo beşê Kurdî. Wê demê 8 ruupelên wê bi Kurdî derdiketin. Dilê min bi 8 rûpelan gelekî geş bû. Di riya wan rûpelan re, em xwendavanên Kurd re diketine têkiliyê, em bi wan re diaxifiin, me derd û kulên hev ji hevre digotin. Ew 8 rûpel, bi min ewqasî şêrîn bûn, ku niha ez nikarim bînim ziman.

Bêguman, kesên ku bi Kurdî re mijûl dibûn, ne ez bi tenê bûm, em çend heval bi hev re bûn.

Hûn dizanin, Kurd her tiştî ji nû ve ji xwe re çêdikin. Bi taybetii derxistina rojnameyeke bi Kurdî, bi tîpên Latînî. Wê deyne aliyekî, nivîsandina nûçeyekê, ewqas ne hêsan e. Ji ber ku her demê me xwe bi nivîsandina çîrok, helbest û gotaran re mijûl kiriye. Me kesekî ewpêwîstî nedîtiye ku em dest biavêjin pênûsê û nûçeyekêe binivisînin.

Bawer bikin heya ku me nûçeyek dinivîsand, em gelekî li dora hevokê diçûn û dihatin. Zimanê nûçeyan di Kurdii de, li cem me nû bû. Min û Nediim heya kû bibêjin me serê hev diêşand. Heya gelek caran, hevalên ku di beşê Tirkî de, dixebitiin, li me ecêbmayî diman û degotin: Hûn çima evqasî xwe li ser gotinan diwestînin, hema gotinên Tirkî, Erebi û yên din têxine nava wê. Lê belê, me her demê hewl dida kuk em bi zimanekî zelal, resen û paqij denguubasên Kurdistanê bigihînin xwendevanên xwe. Belê, me gelekî ji xwendevanên xwe hez dikir.

Carekê, livbaziyeke mezin li Şirnexê çêbûbû. Wê sevê em raneketin. Hema ez û Nediim em hatine cem hev û me dest bi nivîsandina we nûçeyê kir. Me xwest em di zûtirîn dem de bigihînin xwendevanan.

Rojname derket. Piştî rojekê, telefonek hat. Min rahêjte telefonê. Dengekii wisa hate guhê min: We em li xwe heyirandine, êdî debar bi we re nabe. Her rojê hûn gotineke nû derdixin. Ev çî ye bavo, de bese ji we re, û pişt re sivik keniya.

Min got: Dîsa me gotin derxistiye. Hûn ji kuderê telefon dikin

– Ji Swêdê.

– Baş e, çi gotine?

– Ev (Çûçevan) çî ye?

– Ez ecêbmayî mam. Min hîna ev gotin nebîstiye.

Erê Bavo, di vê hejmara dawiyê de. (Çûçevanê me li Şirnexê hatiye nivîsandin.

Hema min rojname anî. Ez çi bibînim baş e li şûna (Nûçevan), (Çûçevan) hatiye nivîsandin.

Belê, dilê min li ser wan rojên sêrîn dişewite. Berxwedanê, dengê gel derdixist. Êdî bûbû, dengê gel, gelê me bêhna xwe bi wê derdixist. Wê navê xwe ji berxwedana gel standibû. Berxwedana Mazlûm, Kemal, Xeyrî... Berxwedana di nava dîwarên zindanan de, berxwedana di bin tekelên panzaran de. Ezê çi bibêjim? Niha jî, ber bi hejmara xwe ya dawiyê ve dicê. Êdî ev hejmara dawiyê ye, wê bisekine.

Berxwedana disekine, lê berxwedana nasekine. Berxwedanê, berxwedaneke ku wê tu caran nesekine, afirand.

Destê min hew dikare pênûsê bigire, ez dirêj nakim. Lê hema, di nava vê berxwedana ku Berxwedan bûbû, guleke wê emê rêveçûna xwe di her warî de, bi her awahi berdewam bikin.

SEN KÜRDİSTAN'IN

-I-

Kapaktaki fotoğrafa takılı kaldı gözlerim. Henüz onikisinde bir general, güleç, çocuksu, cesur, keskin ve koca bir kahkaha... Fotoğrafa bakınca daha çok şey düşünmek mümkün. Yalnızca bunlar geliyor aklıma. İçi içine sığmayan küçük bir savaşçı. Kapaktaki fotoğrafa asılı kalıyor gözlerim, sonra uzaklara dalıyorum. Çok uzak zamanlar ve çok uzak mekanlar. Beynimin içinde oyuncaklarıyla çocuklar geziniyor. Çocukların arasından hafifçe yan bakan fotoğrafına dönüyorum Reşo'nun. Silahına sarılmış, ayakta. Nasıl da tanıdık bir dost gibi bakıyor dünyaya. Silahına da aynı coşkuyla sarılmış, oyun çağında, okul çağında bir kavga adamı olmuş Reşo... Boynuna geçirdiği ince kayıştan bir dürbün sarkıyor. Raxtını beline dolamış, belli, savaşı içselleştirmiş, büyümeyi bekleyemez.

Gözüm fotoğrafa asılı kalmış, Reşo'yu tanımış olmanın güzel duygusu var içimde. Ve derin utancı da... Yarı kalmış yaşamlara nispet, hala devam eden, santim santim direnen yaşamlarımızın utancı.

-II-

Dağın eteğine uzanmış bir köy,

ŞEHİT REŞO

geniş ovada köyün üzerinde odaklaşıyor gözler. Ağızlar suskun, eller tetikte... Göz göze gelmekten kaçınıyor. Gözlerden kaçırıyor herkes kendini. Kimse gözlerde okunan öfke ve acıyı paylaşmak istemiyor. Herkes suskun. Kim bu vahşeti yapanlar? Kim bu vahşete tanık olanlar ve kim bu vahşete çanak tutanlar? Kim? Bilinçler bir noktaya takılı kalmış; köye...

Patikalarda şimdi insan var. Adına umut yazılanlar, umudu dağlara yazdıranlar var patikalarda. Herkes bir yöne bakıyor, ama her yer aynı; yıkıntı, duman ve parçalanmış cesetler... Tarih burada özetlenmiş gibi. Hiçbir canlı yok. Hiçbir ses yok.

Birden yıkıntılar arasında bir ses, ince bir ses yükseliyor, çok uzaklardan geliyormuşcasına, ürkek, titrek ve zayıf bir ses. "Mamo " bütün bakışlar o yöne dönüyor. Bilinçlerde bir sevinç; biri yaşıyor. Kalpler sıkışıyor, nabız atışları hızlanıyor. Ses yeniden titretiyor ortalığı, **"Mamo, Saddam me kuşt!"** Adımlar hızla o yöne yöneliyor. İlk yaklaşana doğru küçük, incecik bir beden koşuyor, daha fazla adım atamıyor, toprağın üzerine devriliyor. Eller küçücük beden üzerinde, ateşine bakılıyor. Bedeni yoklanıyor, tozları silkeleniyor ve sonra su, sonra çantalar açılıyor,

KÜÇÜK GENERALİSİN

etrafında yanık kavak ağaçları ve henüz taze palet izleriyle dolu tarlalar. Köyün meydanında parçalanmış ve hala su akıtan bir çeşme, yıkılmış evler, minaresi yarıya kadar yıkılmış cami, bomboş ağıllar. Yanık insan cesetleri köyün her yanını kaplamış. Koyu bir duman tabakası var köyün üzerinde. Zehir, duman ve yanık insan etinin verdiği, o dayanılmaz koku var havada. Evler arasında dolaşıp duran patika yollarda şimdi sağa-sola savrulmuş ayakkabılar var. Parçalanmış elbiseler kaplamış yolları. Ve insan etinden kopmuş parçacıklar, kan, koku ve derin bir sessizlik.

Köyün yanı başında mağrur ve kibirli yükselen dağ. O da sessiz ama heybetli; koynunda umudu taşıyor. Umut şimdi katar katar, umut kol kola girmiş coşku. Parçalanmış ayakkabılarda kirli birkaç ayak. Sırt çantası ve kavga. Umut dağlardan aşağı süzülüyor. Keskin gözler ovayı tarıyor. Dumandan kararmış ilaç, ekmek ve peynir. Nihayet küçük, kara gözler açılıyor. Önce şaşkınca etrafına bakınıyor. Ve sonra aniden bir şey hatırlamışcasına doğruluyor küçük kara

beden. **"Heval bıraye min?"** , **"Kuye bıraye te?"** , **"Dı nav xanîda, bırçîna sere xwe danî û raza."** Gösterilen yöne doğru koşuyor birkaçı. Duvarları yıkık bir ev. Evin bir odasında birkaç parça bezin üzerine yarı baygın bir beden, bu ötekinden de küçük, ince bir sızı saplanmış dudaklarına. İnlemesi öyle zayıf ki, yanına yanaşılmadan duyulmuyor. Ve birkaç güçlü elin üzerinde incitmemek telaşıyla dışarı çıkarılıyor. Çantalar yeniden açılıyor, ilaç, ekmek, peynir. Kalın giysilere sarılıyor küçük kardeş. Büyüğü **"eze bımeşim"** diyor. Ve yürüyorlar.

Eller tetikte, gözlerde şahin titizliği. Ellerin üzerinde küçücük bir yürek, sayıları artmış ve onlara yetişmeye çalışan küçücük bir yürek daha. Sonra tanımak için sorular, birbiri ardına, çekingen ve yumuşak bir tavırla **"Ve gundi we şevidant"** Cevaplar kesin ve kısa. **"Saddam!", "kengî?", "Sê roj buhuri", " ka de û bavete", " ew lı gund man, mırıne", "gundı hamu mırın", "Na! spîranıwan revıyan..."**

Küçük bedende sevinç, küçük kara gözleri canlanmaya başlıyor, adımları daha bir canlı. Zaman zaman olanları unutup, yerden bitki koparmak için patikanın dışına taşıyor, küçük taşlara tekme vuruyor ve türkü mırıldanıyor. Yeni dostlarına hemen ısınması yadırganmıyor, dostları da ona ısınıyor. Sırtta taşınan küçük kardeş de artık kendinde. Gülüşüyorlar. Abisinin topladığı bahar bitkilerine bakıp, ince, cılız sesiyle bağırıyor: **"Reşo, ka bıde mın jı."**

-III-

Reşo dağlarda şahin, gururlu, yürekli ve dolu dolu hasret yüklü. Ülkesini tanımaya en hazır aday. Elbisesine sevdalı, silahına sevdalı. Her şeyin en güzeline talip. Tütün sarmayı öğrenmiş, tabakası kocaman. Tespihi, ağızlığı ve çakmağı tamam. Ve bilincinde iki yılın birikimi. Eleştiride amansız. Gönül almada hassas. Dost kazanmakta hızlı. Herkesin kendi eleştirisinden korkmasından ve çocuk denmesinden kızıyor. **"Ev kemasi mezıne, le ne kemasîya hevalaye, kemaseya dıjmıne"** diyor. Çobanlık yapıyor yaşlı bir yoldaşıyla birlikte. Dağ-taş dolanıyor Zağrosları. Bitkilerin, meyvelerin yerini öğreniyor, dağlara alışıyor. Yaşlı yoldaşından okuma-yazma öğrenmiş, ama okuma çok zor. **"Ma be xwendıne şoreş nabe"** diyor.

Kış devresinde Reşo, kendi köyüne benzer yıkık bir köyde, onarılmış evlerin içinde yoldaşlarıyla eğitimde. Ve kışın ortasında patlayan bombalar, yaralanan hayvanlar. Reşo ve yoldaşlarına bir şey olmuyor, birkaç yoldaşının kulakları duymuyor, bomba çok yakın düşmüş. Birisinin bomba ışığına takılı kalmış gözleri. Bir şey göremiyor, kar beyazı daha da acıtıyor, gözlerini. Reşo yoldaşına moral veriyor: **"Eme jı hevalre berçewk bıstının. Heval jıbo berçewkî wısa dıke."** Reşo'nun çobanlık hayatı da böylece bitiyor.

Ve Reşo karargahta, yüzlerce yoldaşıyla eğitim devresinde. Sağlık birimine seçiliyor. **"Edî jımınra bejin Doktor Reşo"** diyor. Bu isim herkesin hoşuna gidiyor. Reşo artık doktor, ülkesinin yaralarını sarmaya aday.

-IV-

Dağların kuytularına saklanmış birkaç çadır. Çadırların daha yukarılarında kazılmış mevziler. Sık ormanlık alanda koşturup duran yarının özgürlük savaşçıları. Savaş oyunları oynuyorlar. Pusudan kurtulamayan eve. Mevziyi en çabuk kapan birinci. Ve saklambaç; kim görülürse o vurulmuş, vurulmak savaş dışı kalmaktır. Sonra bir asker titizliğiyle sıraya giriliyor. Yaşlı komutanlarının komutasında düzenli sıralarla içtima alanına giriliyor. Akşam içtiması. Tekmil ve şiar. Ardından kaplara doldurulmuş sıcak yemekler yeniliyor. Sac üzerinde pişmiş ekmekler ve sıcak pirinç pilavı. Yanında da helva. Ve demli akşam çayı, gerilla tarzı; merkezi tatlandırma sistemi, yani şeker demlikte. Çaydan sonra akşam dersine hazırlık.

Tane tane kelimeler dökülüyor dudaklarından. Sade ve sert bir anlatım. Sessizce dinleyiş. Ders arasında sigara molası. Tabakalardan tütünler çıkarılıp sarılıyor. Ve anlatılanlar üstüne sohbetler. Yani hazırlık ciddi. Büyümeye ve büyütmeye aday yürekler. Sömürgeciliği tanımaya çalışıyorlar. Yeniden ders ve bu kez havaya kalkan minik parmaklar **"fermo heval!"** komutları, hararetli tartışmalar, itirazlar, kabuller, açılmış defterlere kaydedilen kısa notlar...

Gecenin ilerleyen saatleri, herkes derin uykuda. Nöbetçi çadırın kapısını açıp, sessiz sessiz içeriyi kontrol ediyor. İçeride Reşo, kardeşi ve iki minik yürek daha. Birbirine sokulmuş yatıyorlar. Ortada Alaattin (Güney ve Doğu Kürdistan'da kullanılan bacasız gaz sobası). Bu tehlikeli bir durum, her an biri çarpıp sobayı devirebilir. Nöbetçi sobayı söndürüyor. Sonra tekrar nöbet yerine dönüyor. Bir süre sonra çadırın içinde biri uyanıyor. Yattığı yerden sobanın sönük olduğunu görüyor. Soğuk kamçı gibi. Battaniye ve yoldaşlarının sıcaklığı yetmiyor. Ve kalkıp sobayı yakıyor. Yeniden yatağına dönüp ısınmaya çalışıyor ve öylece uykuya dalıyor.

Gece zifiri karanlık. Soğuk ve nemli. Ayaz bir rüzgar esiyor, tadı ta iliklerde. Parmak tetikte. Bir çift göz geceyi süzüyor. Oyalanacak bir şeyleri arıyor. Aklına tabakası geliyor, ama sigara olmaz. Türkü söylemek istiyor. Mırıldanarak oyalanıyor. Az bir zaman kalmış nöbet bitimine. Tespihini çıkarıyor cebinden, parmaklarının arasında gezdiriyor. Gözleri gecenin karanlığında. Aşağılara doğru bakıyor. Beyaz çadırlar karanlığın içinden güçlükle seçiliyor. Çadırlar ta vadinin altına kadar iniyor, ama o sadece birkaçını görüyor. Aşağıda birkaç metre ötesinde duran nöbet arkadaşına doğru sesleniyor. **"Heval, eze dakevım xware, lı hevala bınerım", "başe heval"** konuşmaları kesiliyor, karanlık gece kızıl alev rengine bürünüyor. Çadırların içinde bir yerde kızıl bir alev yukarı doğru fışkırıyor.

Konuşmalar, bağırışlar, su taşıyan telaşlı eller. Çadırın içinden güçlükle dışarı fırlayan küçük bedenler. Hayır! İçeride kalan malzemeler kurtarılmalı. Bomba, roket, mermi, silah ve sırt çantaları, ayakkabılar, tamam, her şey kurtarılmış. Derin bir nefes, rahatlama. Gözler alev alev yanan o yağlı bezde. Beyaz çadır petrol tankeri kadar bir alev çıkarıyor. Ve inanılmaz bir hızla yanıyor.

Reşo birden çadıra doğru koşmaya başlıyor. O ve üç yoldaşı hafif yanıklarla kurtarılmışlar. Ama Reşo içeride bir şeyler unutmuş olmalı. Belki bir bomba ya da şarjör düşmüştür. Peşinden koşan telaşlı insanlara aldırmadan koşuyor Reşo. Bağırışları duymuyor, mutlaka çadıra ulaşmalı. Ve yanan çadırdan içeri dalıyor. Gözler acı dolu, bakışlar çaresiz. Can hıraş feryatlar kaplıyor gecenin yüzünü. Yürekler heyecandan donmuş gibi. **Reşoooo!..** diye yankılanıyor dağlarda çığlıklar, **Reşoooooo!..**

Ve ateşin arasından küçücük bedeniyle Reşo görünüyor. Elleri havada. Bir elinde sallanan bir kağıt. Reşo sevinçli, kahkahayla gülüyor. Bedeni alevler arasında yanıyor. Reşo kağıdı alevlerden sakınarak yoldaşlarına doğru koşuyor. Ama ince bacakları taşıyamıyor yanan bedenini. Reşo yoldaşlarının yanında bir alev topu gibi boylu boyunca yere seriliyor.

Sonra telaşlı ellerle üzerine atılan toprak, dikkatlice sıyrılıp çıkarılan elbiseler. Ve Reşo'nun yanmış bedeni. Saçları, yüzü yanmış, ama dudaklarında zafer edası bir tebessüm. **"Reşo, te çıma waha kır?"** Bütün gözler yaşlı ve aynı soruyu soruyor. Reşo bunu farkediyor. Ve elinde tuttuğu kağıdı kaldırıp yoldaşlarına göstermek istiyor. Ama eli kalkmıyor Reşo'nun. El yanık, bedenin yanığına uzanıyor ve şehitler kervanına doğru yola çıkıyor Reşo. Sımsıkı tuttuğu bir kağıt hala parmaklarının arasında. Bir el uzanıp kağıdı alıyor. Bu bir kağıt değil, bir fotoğraf... Bir dergi kapağından kesilmiş, aşina bir yüz. Özgürlük savaşçılarının elinde bayraklaşmış, tek kurtuluş umutları olan o büyük kurtarıcının SEROK APO'nun. fotoğrafı.

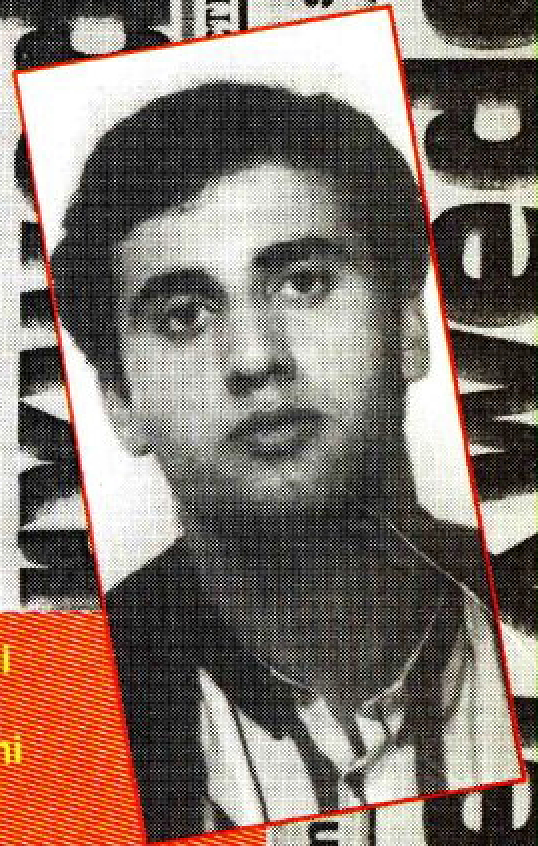
BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN — Aylık gazete

RİTE BİZDE

Berxwedan — Aylık gazete – 15 Ağustos 1994 – Sayı 174 – 3,- DM

PKK önderliğinde başlatılan ulusal kurtuluş mücadelesi, farklılığıyla tarihe yeni bir olay olarak geçti. Tarihi çok iyi araştırdı, ancak hiçbir şeyin taklidini geliştirmedi. Geçmişten ders çıkardı. Günümüzün koşullarını, güç dengelerini çok iyi hesapladı ve kendi özgücüne dayanarak inanılmaz bir başarıyı sağladı. Hiçbir engel bu başarının önünde tutunamadı. Bununla bağımsız halk gücünün aşamayacağı hiçbir engelin olmadığını kanıtladı.

Berxwedan'ı; bu ruh, bu çizgi, bu mücadele yarattı. Çalışmasını bu mücadelenin şekillendirdiği insanlar yürüttü. Onlar da hiçbir mirasa dayanmadılar. Kendilerine güvendiler, çabaladılar ve başardılar. Militanca yaşamı esas aldılar ve militanca gazete çıkardılar. Bazıları layık olamadı; döküldü ve soysuzlar takımına katıldı. Bunlar yanıldılar, devrim yaşamında bireysel tutkularına yer bulamadılar.

Çünkü Berxwedan'ın sahibi şehitlerdi: **Emel Çelebi, Hasan Ağdaş, Şıho Dirlik, Bedriye Taş, Hasan Kızıler**'di.

Emel Çelebi (Mine) heval, 1988 yılının başından 1991 yılının sonlarına kadar Berxwedan yayın çalışmalarının dizgisinde, mizampajında ve haberlerinin hazırlanmasında yer aldı. Daha sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Burada askeri ve siyasi eğitimini tamamladıktan sonra Kürdistan savaş cephesine gitti. Serhat'tan Orta Eyalet'e giderken Ağustos 1992'de birlikte olduğu gerilla grubuyla pusuya düştü ve şehit düştü.

Hasan Ağdaş (Proleter Celal) heval, Berxwedan yayınını Paris'te sürdürdüğü 1988 yılının sonundan 1989'un sonlarına kadar gazetenin dizgisinde ve bürokratik işlerinin yürütülmesinde yer aldı. Daha sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Askeri ve siyasi eğitimini tamamladıktan sonra Botan Eyaleti'ne gitti. 1992 Ekim'inde başlayan Güney Savaşı'na bölük komutanı olarak katıldı ve şehit düştü.

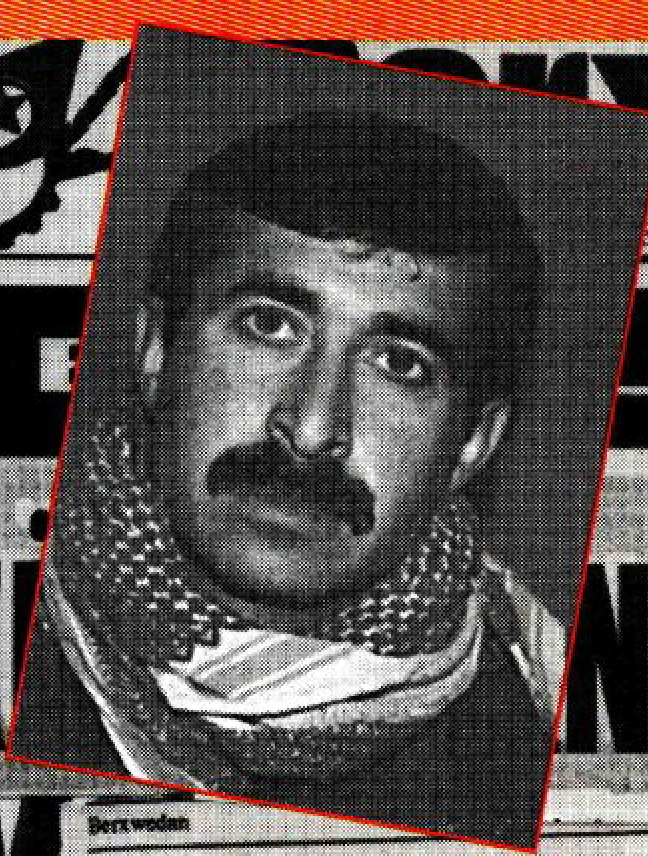
Şıho Dirlik (Sabri) heval, 1993 yılının Şubat ayından Mayıs ayına kadar koordinatörlük yaptı. Ardından önderlik sahasına gitti. Bir süre sonra Güneybatı Eyaleti'ne koordine olarak gitti. Nurhaklar'da Temmuz 1993 tarihinde çıkan ve iki gün devam eden çatışmada şehit düştü.

Bedriye Taş (Ronahi) heval, 1993 yılının başlarında temel eğitimden çıkıp Berxwedan'ın dizgi çalışmalarına katıldı. Altı ay kadar bu çalışmaları yürüttükten sonra yoğunlaşmış eğitime katıldı. Ardından YAJK çalışmalarına katıldı. 21 Mart 1994 Newroz'unda Alman devletinin baskı ve yasaklamalarını protesto etmek amacıyla Berivan hevalle birlikte kendini yakarak şehit düştü.

Hasan Kızıler (Mazlum) heval, 1993 yılının ortalarında Berxwedan'ın dizgi, mizampaj çalışmalarına katıldı. Bu görevini 1994 yılının ortalarına kadar sürdürdü. Ardından yoğunlaşmış eğitime katıldı. Bu eğitimden çıktıktan sonra Şubat 1995 tarihine kadar YCK'nin Köln temsilciliğini yaptı ve YCK'nin dergisi Sterka Ciwan çalışmalarını yürüttü. Daha sonra savaş cephesine gitti. Ve bir ay sonra şehit düştü.

Mine, Proleter Celal, Sabri, Ronahi ve **Mazlum** hevaller Berxwedan'ın birer onur bayrağıdır.

ŞEHİTLER GAZETESİYDİ

ÖRGÜTLENELİM, SAVAŞ